ଲୌହ ମିଶ୍ର ଧାତୁ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ମାର୍ଚ୍ଚ 22,1999

[ଏସ୍. ବି. ମଜମୁଦାର ଏବଂ ଏ. ପି. ମିଶ୍ରା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ସହିତ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମ,ଧାରା 115 -ଛାଡ଼ ଏବଂ ବିବନ୍ଧନ-ମୂଳ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରଠାରୁ ଛୋଟ ଅଞ୍ଚଳରେ କ୍ରୋମାଇଟ୍ ଖନନ ପାଇଁ ଟିସ୍କୋ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରର ନବୀକରଣକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ମଞ୍ଜୁର କରୁଛନ୍ତି-ଟିସ୍କୋ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଆପତ୍ତି କରି -ଆବେଦନକାରୀ, ଜଣେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାର ଯାହାକୁ ଉତ୍ତରଦାତା କରାଯାଇଛି-ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମାମଲାର ପୁନର୍ବିଚାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି -ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଟିସ୍କୋର ଏସ୍. ଏଲ୍. ପି. ବିଚାରାଧୀନତା ସମୟରେ ମାମଲାର ସମାଧାନ କରିବା ଲାଗି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରି -ଏହା ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ ଉଚ୍ଚ କ୍ଷମତା ସମ୍ପନ୍ନ ବିଶେଷଜ୍ଞ କମିଟିଙ୍କ ରିପୋର୍ଟ ଆଧାରରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଟିସ୍କୋକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷେତ୍ର ତଥା ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା ଲାଗି ଆଦେଶ ଜାରି କରିଛନ୍ତି-କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବଜାୟ ରଖାଗଲା ଏବଂ ଟିସ୍କୋର ଆବେଦନ ଖାରଜ କରିଦିଆଗଲା - ଆବେଦନକାରୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଆବେଦନ କରି ଏବଂ ସମଗ୍ର କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦାବି କରି ନିବେଦନ -ରାଜ୍ୟ ସରକାର କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇଥିବା ମୋଟ ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକର 50 ପ୍ରତିଶତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ସୁପାରିଶ କରିଛନ୍ତି-କେନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରୁଥିବା ଆବେଦନକାରୀ -ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଛି କାରଣ ଏହା ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଆଧାର ଏବଂ ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ଗ୍ରହଣ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ —ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଛାଡ଼, ବିବନ୍ଧନ ଏବଂ ସମ୍ମତି ଆଧାରରେ ନିଷେଧ ହୋଇଛି କି-ନିର୍ଣ୍ଣିତ, ହଁ; କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ

ସମୟରେ ସେହି ଆଦେଶକୁ ବିରୋଧ କରିପାରିନଥିଲେ; ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା, ଆବେଦନକାରୀ ଆପତ୍ତି ଛାଡ କରିଥିଲେ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶରେ ଏହାକୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିଥିଲେ -ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡିକ ।

ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ-ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ-କେନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରୁଥିବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ କିମ୍ବା ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଆଧାରରେ ବଜାୟ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ-ନିର୍ଣ୍ଣିତ, ନା; ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ନ୍ୟାୟିକ ନୁହେଁ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ; ଆହୁରି କୁହାଯାଇଛି, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଧିକାରର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରଶ୍ନର ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଟିସ୍କୋକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆସ୍ୱସ୍ତି ସହିତ କିଛି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ-ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା 1908,ଧାରା 11-ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ।

ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136-କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧତି ଏବଂ ପ୍ରକ୍ରିୟା-ଖଣି ଅଞ୍ଚଳରେ ଏହାର ଅଧିକାର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରୁଥିବା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ଆବେଦନକାରୀ -କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ ହୋଇଛି କାରଣ ଏହା ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଆଧାରରେ ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ-ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ କିମ୍ବା ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ବାରଣ କରାଯାଇ ନାହିଁ- ନୂତନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣ କରାଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି କି ନାହିଁ-ନିର୍ଣ୍ଣିତ, ନା-ଆବେଦନକାରୀ ନିଜ ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟରୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏକ ନୂତନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇବାକୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲେ ।

ଖଣି ଏବଂ ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ (ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଏବଂ ବିକାଶ) ଅଧିନିୟମ 1957, ଧାରା 8 (3) ସହିତ ଖଣିଜ ରିହାତି ନିୟମାବଳୀ, 1960-କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସରକାର କ୍ରୋମାଇଟ୍ ଖନନ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆକଳନ କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି-ରାଜ୍ୟ ସରକାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଅଧା ହ୍ରାସ କରି ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ଆବେଦନ ବିଚାର ପାଇଁ ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଧା ସଂରକ୍ଷଣ କରନ୍ତି-କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସହିତ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ବିବାଦରେ ଅଛି କି ନାହି-ନିର୍ଣ୍ଣିତ,ନା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ କୌଣସି ଆଦେଶ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନାହିଁ ।

1973 ମସିହାରେ ଓଡ଼ିଶା 'ରାଜ୍ୟ' ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାରେ **1261.476** ହେକ୍ଟର ଅଞ୍ଚଳରେ କ୍ରୋମାଇଟ୍ ଖନନ ପାଇଁ ଟାଟା ଆଇରନ୍ ଆଣ୍ଡ ଷ୍ଟିଲ୍ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ଼(ଟିସ୍କୋ) କୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ ପାଇଁ ମଞ୍ଜୁରି ଦେଇଥିଲେ । ଅକ୍ଟୋବର **3,1991** ରେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ସମାପ୍ତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ଟିସ୍କୋ ଖଣି ଲିଜର ଦ୍ୱିତୀୟ ନବୀକରଣ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲା । ରାଜ୍ୟର ସୁପାରିଶ କ୍ରମେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ସମଗ୍ର ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ **10** ବର୍ଷ ପାଇଁ ଉକ୍ତ ଦ୍ୱିତୀୟ ନବୀକରଣକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ପରେ, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଏହାର ଆଦେଶ ସମୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ ଏବଂ କେବଳ ଅଧା କ୍ଷେତ୍ର, ଅର୍ଥାତ୍ **650** ହେକ୍ଟରକୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ।

ଟିସ୍କୋ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦ୍ୱାରା ଆପତ୍ତି କରିଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଦାବିଦାରମାନେ ଥିଲେ । କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ମାମଲାର ପୁନର୍ବିଚାର କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଟିସ୍କୋ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲା । ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ଏହି ଅଦାଲତ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନ ବିଚାରଧୀନତା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ମାମଲାର ସମାଧାନ କରିବାରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହେବ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ଏକ ପ୍ରତିନିବେଦନ କରି **1261.476** ହେକ୍ଟରର ସମଗ୍ର କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର ପାଇଁ ଦାବି କରିଥିଲେ ।

ଏହା ଦ୍ୱାରା ନିଯୁକ୍ତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କ୍ଷମତା ଥିବା ବିଶେଷଜ୍ଞ କମିଟି ('ଶର୍ମା କମିଟି') ର ରିପୋର୍ଟ ଆଧାରରେ, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଅଗଷ୍ଟ **17,1995** ର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଟିସ୍କୋ ସପକ୍ଷରେ **406** ହେକ୍ଟର ଜମି ପାଇଁ କ୍ରୋମ୍ ଧାତୁର ଖନନ ଲିଜର ପରବର୍ତ୍ତୀ ନବୀକରଣ ପାଇଁ **20** ବର୍ଷ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରନ୍ତୁ ଏବଂ ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ କ୍ରୋମ୍ ଧାତୁର ଆନୁପାତିକ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ **855.476** ହେକ୍ଟରର ବଳକା କ୍ଷେତ୍ର ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ଅନ୍ୟ ଚାରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଖନନ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ।

ଟାଟା ଆଇରନ୍ ଆଣ୍ଡ ଷ୍ଟିଲ୍ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍‌ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ **[1996] 9** ଏସ. ସି. ସି. **709** ମାମଲାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅଦାଲତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ସମସ୍ତ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ପରେ ଶର୍ମା କମିଟିର ନିଷ୍କର୍ଷ ଏବଂ ଅଗଷ୍ଟ **17,1995** ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଦେଶ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ । ତଦନୁସାରେ ଏହା ଟିସ୍କୋ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲା।

ଇତି ମଧ୍ୟରେ, ଆବେଦନକାରୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଅଗଷ୍ଟ **17, 1995** ତାରିଖର ଆଦେଶରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ମେ **26,** 1996ରେ ରାଜ୍ୟକୁ ଏକ ପ୍ରତିନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ନିଜସ୍ୱ ଆବଶ୍ୟକତା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଅନୁଯାୟୀ, ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ଯେଉଁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । **1997** ମସିହା ଜୁନ୍ **29** ତାରିଖରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ଚାରିଜଣ ଦାବିଦାରଙ୍କୁ ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ **50** ପ୍ରତିଶତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ସୁପାରିଶ କରିଥିଲେ । ଅବଶିଷ୍ଟ **50** ପ୍ରତିଶତ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଅନ୍ୟ ଦାବିଦାରଙ୍କ ଦାବି ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଖୋଲା ଛଡାଯିବାର ଥିଲା ।

ରାଜ୍ୟର ଜୁନ୍ **29 ,1997** ତାରିଖର ଆଦେଶ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଅଗଷ୍ଟ **17,1995** ତାରିଖର ପୂର୍ବ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଆବେଦନକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ କୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଖାରଚ କଲା ଯେ ଏହା *ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ* ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ଗୁଣବତ୍ତା ଆଧାରରେ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲା ।

ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଏହାର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ *ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ* କିମ୍ବା *ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ* ର ନୀତି ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନୁହେଁ କାରଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଧିକାର ଉପରେ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ କୌଣସି ସ୍ୱଷ୍ଟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନଥିଲା । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନର ଉପରଆଡ଼କୁ ସଂଶୋଧନ ବିଷୟରେ ଅଭିଯୋଗ କରିବାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନଥିଲା କାରଣ ଅଦାଲତ କେବଳ ଟିସ୍କୋ ଦାବି କରିବା ସହିତ ଜଡିତ ଥିଲେ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣିତ 1.1ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଭିଯୋଗକୁ ବିବନ୍ଧନ, ଛାଡ଼ ଏବଂ ସମ୍ମତି ଆଧାରରେ ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା ।

1.2 ଆବେଦନକାରୀ ବିରୋଧକାରୀ ଆଧାରରେ ଅଣ-ଉପଯୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଦାୟୀ ହେବେ । କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ କେବଳ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥନ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ବରଂ ଏହା ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପରେ ଉକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀ ଫେରିଯିବା ଏବଂ ଏହି ଅଦାଲତର ଆଦେଶରୁ ବାହାରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ବିଶେଷଜ୍ଞ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତ, ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଦ୍ୱାରା ଆବଦ୍ଧ ଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ସମର୍ଥନକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତା ଭାବରେ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜେ ଯେଉଁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ ।

ଟାଟା ଆଇରନ୍ ଆଣ୍ଡ ଷ୍ଟିଲ୍ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ **[1996] 9 ଏସ. ସି. ସି. 709, ଅନୁସରଣ କରାଗଲା ।**

1.3 ଆବେଦନକାରୀ ଜାଣିଶୁଣି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଅଗଷ୍ଟ **17,1995** ତାରିଖର ଆଦେଶ ବିରୋଧରେ ନିଜର ଆପତ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେଇଥିଲେ, କାରଣ ଏହା *କ୍ରୋମ୍ ଧାତୁ* ର ଆବଶ୍ୟକତା ଆକଳନ ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲା । ଉକ୍ତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନରେ ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲା ।ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ଥିଲେ ।ଏହା ଅନ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବିବାଦ ଉଠାଇନଥିଲା, ଯେଉଁମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ କିମ୍ବା ଏପରିକି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ବିରୋଧରେ, ଯାହା ମଧ୍ୟ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଏକ ପକ୍ଷ ଥିଲା । ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଫେରିଯିବା ଏବଂ ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ପଛରେ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ହାଉସ୍ ଅଫ୍ ସ୍ପ୍ରିଙ୍ଗ୍ ଗାର୍ଡେନ୍ସ୍ ଲିମିଟେଡ୍‌ବନାମ ୱେଟ୍, (1990) 2 ଆଲ. ଇ. ଆର୍. **990, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

1.4.ଥରେ ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାର ସମାନ ଅଞ୍ଚଳରୁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଚାହୁଁଥିବା ପକ୍ଷଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ବିଶେଷଜ୍ଞ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ କେବଳ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ ବରଂ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଅନୁମୋଦନ କରାଯାଇଥିଲା, ଏହିପରି ଏକ ବିରଳ ଏବଂ ମହଙ୍ଗା ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥର ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ବଣ୍ଟନ ନୀତି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଥିଲା ।ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏହି ପ୍ୟାକେଜକୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ବୋଲି ଧରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଉପସଂହାର ଏକ ଅତିରିକ୍ତ ଆଧାର ଥିଲା ଯାହା ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଉପଶମ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ନାହିଁ ।

ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ମେଟାଲ୍ସ ଫେରୋ ଲିମିଟେଡ୍‌ବନାମ. ଭାରତ ସଂଘ, [1992] ଏସ୍ ୟୁ ପି ପି ଏଲ୍.1 ଏସ୍. ସି. ସି. 191, ଉଲ୍ଲେଖିତ କରାଗଲା ।

2.1.ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ବାରଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥିବା *କ୍ରୋମ୍ ଧାତୁ* ର ଆବଶ୍ୟକତା ଆକଳନରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ରହିଛି କି ନାହିଁ କିମ୍ବା ଉପର ସ୍ତରକୁ ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଏହାର ପୁନଃ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା କି ନାହିଁ, ଏହି ଅଦାଲତ ଯାହା ବି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଥିବେ, ତାହା ଏହି ବିରକ୍ତିକର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଏକ ସ୍ୱଷ୍ଟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉପରୋକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ବିଚାର କରାଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ଉପରେ ମିଳିଥିବା ଫଳାଫଳକୁ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନୂତନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ବିଷୟ କରାଯାଇପାରିବ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କେବଳ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଦଳଗୁଡ଼ିକର ଶୁଣାଣି ହୋଇନଥିଲା, ବରଂ ଏହି ଦଳଗୁଡ଼ିକ *ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ* କୌଣସି ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ମଧ୍ୟ ହୋଇନଥିଲା ।

2.2.ବର୍ତ୍ତମାନର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଗଠନମୂଳକ *ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ* ଆଧାରରେ ବାରଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଗଠନମୂଳକ

_ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟର_ ପ୍ରତିରୋଧକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବାର ସର୍ତ୍ତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟଜନକ ନଥିଲା । _କ୍ରୋମ୍ ଧାତବ_ ପାଇଁ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାରେ କଥିତ ତ୍ରୁଟି ବିଷୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଯେ ଏପରି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ଉପରଆଡ଼କୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି କି, ଯାହା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ତଥା ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ତଥା ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସ୍ୱାଧୀନ ଦାବି କରିବା ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହୋଇପାରେ, ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଟିସ୍କୋକୁ ଉପଶମ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ସହିତ ଏହାର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନଥିଲା ।

ଇଫତିଖାର ଅହମ୍ମଦ **ବନାମ** _ସୟଦ ମେହରବାନ ଅଲ୍ଲୀ ଏ.ଆଇ.ଆର ,_ **(1974) ଏସ୍. ସି. 749, ଉଲ୍ଲେଖିତ କରାଗଲା ।**

3. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ନୂତନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣ କରିବାରେ କୌଣସି ଉପଯୋଗୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ ହେବ ନାହିଁ । ବିଶେଷଜ୍ଞ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାରେ କଥିତ ତ୍ରୁଟି ବିଷୟରେ ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ କୌଣସି ଅଦାଲତରୁ କୌଣସି ନୂତନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାରେ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜ ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଥିଲେ ।

4. ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ 50 ପ୍ରତିଶତ ହ୍ରାସ କରିବା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17 ଅଗଷ୍ଟ 1995ର ଆଦେଶ ସହିତ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ନଥିଲା । ଏହା ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହେବ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକରିତା :1999 ର ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1626 ।

1997 ର ଓ. ଜେ. ସି. ସଂଖ୍ୟା 12032ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 31. 8. 98 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଉପସ୍ଥିତ ପକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ସି. ଏସ୍. ବୈଦ୍ୟନାଥନ, ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ, ଏଫ୍. ଏସ୍. ନରିମାନ, ଆଇ. ଏମ୍. ଚାଗଲା, ଦୀପଙ୍କର ଗୁପ୍ତା, ଶାନ୍ତି ଭୂଷଣ, ପି. ଏନ୍. ମିଶ୍ର, ଅଶୋକ ଏଚ୍. ଦେଶାଇ, ଅଶୋକ ପରିଜା, ସୁଭାଷ ଶର୍ମା, ରମେଶ ସିଂହ, ପ୍ରବୀଣ କୁମାର, ସୁଶ୍ରୀ ଅନୁରାଧା ଦତ୍ତ, ସୁଶ୍ରୀ ବିଜୟା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମେନନ, ଗୌତମ ମିତ୍ର, ରାଜୀବ ଲାଲ, ଶ୍ରୀମତୀ ଇନ୍ଦ୍ରା ସାହନୀ, ଜୟନ୍ତ ଭୂଷଣ,

ଅଶୋକ କେ. ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ, ଡି. ଏସ୍. ମେହେରା, ଆର୍. ଏସ୍. ଜେନା, ଏସ୍. ମିଶ୍ର, ଅଭିଷ୍ଟ କୁମାର, ଆର୍. ପଟ୍ଟନାୟେକ, କେ. କେ. ଲାହିରୀ, ଏଜାଜ ମକବୁଲ, ବି. କେ. ମିଶ୍ର ଏବଂ ଗୌରବ କୁମାର ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏସ୍. ବି. ମଜମୁଦାର**ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଆମେ ଶେଷରେ ଏହି ଆବେଦନରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କୁ ଶୁଣିଛୁ ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନକୁ ସମାଧାନ କରାଯାଉଛି । ଏହି ଆବେଦନରେ ଏକ ଦୀର୍ଘ ଉତ୍ତର ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନକାରୀ ନିଗମ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ଯୋଗ୍ୟ କି ? ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟରେ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହା *ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ*ର ନୀତି ଦ୍ୱାରା ବାରଣ ହେତୁ ଗ୍ରହଣ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟ ବିରୋଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗର ତର୍ଜମା ପାଇଁ, କିଛି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଟିପ୍ପଣୀ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ତଥ୍ୟ:

ଆବେଦନକାରୀ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାରେ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଖଣିଜ-କ୍ରୋମାଇଟ୍ ଉତ୍ତୋଳନ ପାଇଁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ନିଜର ଦାବି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟରେ ଉପରୋକ୍ତ ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥର ଯଥେଷ୍ଟ ଭଣ୍ଡାର ରହିଛି । ମୂଳତଃ, ଟାଟା ଆଇରନ୍ ଆଣ୍ଡ ଷ୍ଟିଲ୍ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ଼(ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ 'ଟିସ୍କୋ') କୁ ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1952ରେ କଟକର ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଆଦେଶ କ୍ରମେ ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାରେ 50 ବର୍ଗ କିଲୋମିଟର ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦିଆଯାଇଥିଲା । ମୂଳତଃ, ତା.12.1.1953 ରେ 20 ବର୍ଷର ଅବଧି ପାଇଁ ପ୍ରାଥମିକ ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରେ କ୍ରୋମାଇଟ୍ ଉତ୍ତୋଳନ ପାଇଁ ଟିସ୍କୋକୁ 1813 ହେକ୍ଟରରୁ ଅଧିକ ଅଞ୍ଚଳରେ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।ଓଡ଼ିଶା ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ 1951(ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଓ. ଇ. ଏ. ଅଧିନିୟମ') କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ, ପୂର୍ବତନ ଜମିନ୍ଦାର (ସୁକିନ୍ଦାର ରାଜା) ଙ୍କ ଅଧିକାର ରାଜ୍ୟରେ ନିହିତ ହୋଇଥିଲା ଯାହା ଟିସ୍କୋକୁ ଜମିଜମା ଉପରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟପାଇଁ ଆଇନଗତ ଅଧିକାର ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା । 1973 ମସିହାରେ, ଏହି ସର୍ତ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ 1261.476 ହେକ୍ଟର କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ନବୀକରଣ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଟିସ୍କୋ ସ୍ୱଦେଶୀ ପ୍ଲାଣ୍ଟରେ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଗୁଣବତ୍ତାରେ ଉନ୍ନତି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ପାଇଁ ଆଇନଗତ ଅଧିକାର ଥିବା ଜମିଜମା ଉପରେ ଭଙ୍ଗା ଏବଂ ପତଳା ଧାତବ ପାଇଁ

ଏକ ଲାଭକାରୀ କାରଖାନା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବ, ଯଥା, ଫେରୋ-କ୍ରୋମ୍ ଏବଂ ରିଫ୍ରାକ୍ଟୋରୀ । 1991ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 3 ତାରିଖରେ ଉପରୋକ୍ତ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଅବଧି ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଟିସ୍କୋ ଖଣି ଏବଂ ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥ (ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଏବଂ ବିକାଶ) ଅଧିନିୟମ 1957 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଏମ୍. ଏମ୍. ଆର୍. ଡି. ଅଧିନିୟମ') ର ଧାରା 8 (3) ଅନୁଯାୟୀ ଆହୁରି 20 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦ୍ୱିତୀୟ ନବୀକରଣ ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲା । ଟିସ୍କୋର ପୂର୍ବରୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରରେ ଥିବା ସମଗ୍ର ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ଉକ୍ତ ଦ୍ୱିତୀୟ ନବୀକରଣର ଅନୁମୋଦନ ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ସରକାର କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ସୁପାରିଶ କରିଥିଲେ । ଖଣିଜ ରିହାତି ନିୟମାବଳୀ, 1960 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ନିୟମାବଳୀ') ସହିତ ପଠାଯାଇଥିବା ଏମ୍. ଏମ୍. ଆର୍. ଡି. ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପାଳନ କରି ଉପରୋକ୍ତ ସୁପାରିଶ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଉକ୍ତ ସୁପାରିଶଟି ଥିଲା ସମଗ୍ର 1261. 476 ହେକ୍ଟର କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ଟିସ୍କୋକୁ 10 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପୁନଃ ମଞ୍ଜୁର କରିବା, ଯଦିଓ ଏହି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରର ଦ୍ୱିତୀୟ ନବୀକରଣ ପାଇଁ ଟିସ୍କୋର ଦାବି 20 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଥିଲା । ସୁପାରିସ ପତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା କେତେକ ସର୍ତ୍ତର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ରହି ତା.12.1.1993 ରୁ 10 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା ଲାଗି ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରାମର୍ଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । 1993 ମସିହା ଜୁନ୍ 3 ତାରିଖରେ ଭାରତ ସରକାର ଏମ୍. ଏମ୍. ଆର୍. ଡି. ଅଧିନିୟମ 6 (1) (ବି) କୁ କୋହଳ କରି ଧାରା 8 (3) ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ତା 28.11.1992 ରିଖ ର ସୁପାରିଶକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ । ତା.11.6.1993ରେ, ଜଣେ ସାଂସଦ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ନିକଟରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ ଯେ ଗତ ପଚାଶ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଟିସ୍କୋ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟର ଶିଳ୍ପାୟନ ପାଇଁ ବିଶେଷ କିଛି କରିନାହିଁ ଏବଂ ଏହାକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଖଣି କ୍ଷେତ୍ରକୁ ତିନି ଦଶନ୍ଧିରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି କ୍ୱଚିତ୍ ଉପୋଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା । ଟିସ୍କୋ ସପକ୍ଷରେ ସମଗ୍ର କ୍ରୋମାଇଟ୍ ଖଣି କ୍ଷେତ୍ରର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ ପୁଣିଥରେ ରାଜ୍ୟର ବିକାଶ ହିତରେ ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ଜାତୀୟ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ମଧ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ ବୋଲି ସେ ସୂଚାଇଥିଲେ । କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ନୂତନ ଭାବେ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିଥିଲେ । ଏହା 1993 ମସିହା ଜୁନ୍ 3 ତାରିଖର ପୂର୍ବ ଆଦେଶ ସମୀକ୍ଷା କରିଥିଲା ଏବଂ ଟିସ୍କୋକୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ ପାଇଁ ଅନୁମୋଦନ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା, ଯାହା ଏହାକୁ କେବଳ ଅଧା କ୍ଷେତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ 650 ହେକ୍ଟର ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ରଖିଥିଲା ।ଦେଶରେ ଖଣିଜ ଏବଂ ଶିଳ୍ପ ବିକାଶର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଏମ୍. ଏମ୍. ଆର୍. ଡି. ଅଧିନିୟମ

ଏବଂ ଖଣିଜ ରିହାତି ନିୟମ, 1960 ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାୟ 600 ହେକ୍ଟର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଟିସ୍କୋର ବର୍ତ୍ତମାନର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରରୁ ହଟାଇ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶିଳ୍ପ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ କରାଇବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି । ତା.19.10.1993 ରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଓ ଜେ ସି ସଂଖ୍ୟା 7729/93 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ ଟିସ୍କୋ ଦ୍ୱାରା ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାର, ଜିନ୍ଦଲ ଷ୍ଟ୍ରିପ୍ସ ଲିମିଟେଡ଼ଏବଂ ଜିନ୍ଦଲ ଫେରୋ ଆଲୟସ୍ ଲିମିଟେଡ୍,ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା ଯଥାକ୍ରମେ 3 ଏବଂ 4, ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଓଜେସି ସଂଖ୍ୟା 7054/94 ଭାବରେ ଏକ ପ୍ରତି ଆରୋପଣ ଆବେଦନ କରି ଟିସ୍କୋକୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ ମଞ୍ଜୁର ନକରିବା ପାଇଁ ସମ୍ପୃକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଜ୍ଞାଦେଶ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଟିସ୍କୋର ଉପରୋକ୍ତ ରିଟ୍ ଆବେଦନରେ, ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀ ମେସର୍ସ ଫେରୋ ଆଲୟସ୍ କର୍ପୋରେସନ୍ ଲିମିଟେଡ଼(ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଏଫ୍. ଏ. ସି. ଓ. ଆର୍.') କୁ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ପାଇଁ ଏହାର ଅନୁରୋଧରେ ଏକ ଉତ୍ତରଦାତା ପକ୍ଷ କରାଯାଇଥିଲା । ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଚାର୍ଜ କ୍ରୋମ୍ ଲିମିଟେଡ଼(ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ 'ଆଇ. ସି. ସି. ଏଲ୍.') ଏବଂ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ମେଟାଲ୍ସ ଫେରୋ ଆଲଏଜ୍ ଲିମିଟେଡ଼(ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ 'ଆଇ. ଏମ୍. ଏଫ୍. ଏ.') ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା ଯଥାକ୍ରମେ 5 ଏବଂ 6 ଟିସ୍କୋକୁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣକୁ ବିରୋଧ କରି ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ, ଓ. ଜେ. ସି. ସଂଖ୍ୟା 5422/94 ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 7 ମେସର୍ସ ଇସ୍ପାତ ଆଲୟସ୍ (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଆଇଏସପିଏଟି') ଓଡ଼ିଶା ହାଇକୋର୍ଟରେ କୌଣସି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିନଥିଲେ ଯଦିଓ ଏହା ସମାନ ଖଣିଜ ପାଇଁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଦାବିଦାର ଥିଲେ ।

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ପରେ, ଏହାର ଆଦେଶ ଏବଂ ତାରିଖ 4.4.1995 ର ରାୟ ଦ୍ୱାରା ମତ ରଖିଥିଲେ ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ମାମଲା ଉପରେ ପୁନର୍ବିଚାର କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସମଗ୍ର ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ଟିସ୍କୋକୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ ପାଇଁ ଅନୁମୋଦନ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 3 ଜୁନ୍, 1993 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ 5 ଅକ୍ଟୋବର, 1993 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଆଇନରେ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଟିସ୍କୋ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ନବୀକରଣ ପ୍ରସ୍ତାବ ଏବଂ ଖଣିଜ ବିକାଶର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଏକ ମତାମତ ଗଠନ କରି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର

ଏପରି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣକୁ ଅନୁମତି ଦେବେ କି ନାହିଁ ସେ ବିଷୟରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପୁନର୍ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ ପାଇଁ ଟିସ୍କୋର ଦାବି କରିବାର ଯୋଗ୍ୟତା ବିଷୟରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିଛି ଧ୍ୟାନ ଦେଇନଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନ୍ୟ ରିଟ୍ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସ୍ଥିତି ଅଧିକାର ବିଷୟରେ, ଯାହାର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ଉପରୋକ୍ତ ସାଧାରଣ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ କରାଯାଉଛି, ଏହା ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଆଶଙ୍କା ଯଥାର୍ଥତା ବିନା ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥ ଆକସ୍ମିକ ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା ଏବଂ ଯଦି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଟିସ୍କୋର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରର ପରବର୍ତ୍ତୀ ନବୀକରଣକୁ ପ୍ରାଧିକୃତ କରିବା ବିଚକ୍ଷଣ ନୁହେଁ ବୋଲି ବିବେଚନା କରନ୍ତି, ତେବେ ଏହି ଅଞ୍ଚଳ ଶେଷରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେବ ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଆବଶ୍ୟକ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେବା ଏବଂ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର ପାଇଁ ଆବେଦନ ଆହ୍ୱାନ କରିବା ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନେବେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ପରାମର୍ଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଅନ୍ୟ ଦାବିଦାରମାନେ ଟିସ୍କୋ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣକୁ ବିରୋଧ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ସେମାନେ ନିରପେକ୍ଷ ଭାବରେ ଏବଂ ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତି ସହିତ ଅନୁପାଳନ କରି ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ରେକର୍ଡ ରଖିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବା ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଣି ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲେ । ହସ୍ତକ୍ଷେପକାରୀ ଭାବେ ଟିସ୍କୋ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ଯୋଗ୍ୟତା ନଥିବା ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ, ଟିସ୍କୋ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନ ଏସ୍. ଏଲ୍. ପି. (ସି) ସଂଖ୍ୟା 10830/95, 1995 ମସିହା ମେ 10 ତାରିଖରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସାଧାରଣ ଆଦେଶରୁ ଉଦ୍ଭୂତ ଅନ୍ୟ ସଜାତୀୟ ଏସ୍. ଏଲ୍. ପି. ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଏକ ଅନ୍ତରୀଣ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ଏହି ଅଦାଲତ ଟିସ୍କୋର ଏସ୍. ଏଲ୍. ପି. ରେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ବିଚାରଧୀନତା ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ମାମଲାର ସମାଧାନ କରିବାରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ମାର୍ଗକୁ ଅବରୋଧ କରିବେ ନାହିଁ । ଇତି ମଧ୍ୟରେ, 1995 ମସିହା ମେ ମାସ 3 ତାରିଖରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଏଫ୍. ଏ. ସି. ଓ. ଆର୍. କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ଏକ ପ୍ରତିନିବେଦନ କରି, 1261.476 ହେକ୍ଟରର ସମଗ୍ର କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର ପାଇଁ ନିଜର ଦାବି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ।

କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ହାଇକୋର୍ଟଙ୍କ ରାୟକୁ ସମ୍ମାନ ଜଣାଇ ଏବଂ ଏହାର ଅନୁଧ୍ୟାନ କରି ଖଣି ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟର ଯୁଗ୍ମ ସଚିବ ଶ୍ରୀ ଏସ.ଡି. ଶର୍ମାଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଓଡିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 4.4.95 ତାରିଖର ରାୟରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାମାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ନିକଟରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ତାରିଖ ଠାରୁ ଦୁଇ ସପ୍ତାହ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଥାତ 24 ମେ 1995 ରେ ସରକାରଙ୍କୁ ଏହାର ରିପୋର୍ଟ ଦାଖଲ କରିବାକୁ କମିଟିକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଶୁଣାଣି କରିବା ମଧ୍ୟ କମିଟିର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା । 'ଶର୍ମା କମିଟି "ନାମରେ ଜଣାଶୁଣା ଉପରୋକ୍ତ ବିଶେଷଜ୍ଞ କମିଟି ସମ୍ପୃକ୍ତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ପରେ 1995 ଅଗଷ୍ଟ 16 ତାରିଖରେ ଏକ ବିସ୍ତୃତ ରିପୋର୍ଟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ରିପୋର୍ଟ ଅନୁଯାୟୀ ଟିସ୍କୋ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ନବୀକରଣ ପାଇଁ ଏକ ଛୋଟ ଅଞ୍ଚଳ, ଯଥା, 406 ହେକ୍ଟର ପାଇଁ ସୁପାରିଶ କରାଯାଇଥିଲା । ଶର୍ମା କମିଟି ଏହି ଅଞ୍ଚଳରେ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଶୁଣାଣି କରିଥିଲା ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଟିସ୍କୋ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣକୁ ବିରୋଧ କରୁଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ପରେ ଶର୍ମା କମିଟି ଏହି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏହି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ନିଜସ୍ୱ ଆକଳନ କରିଥିଲା । କମିଟି ଏହା ସ୍ୱଷ୍ଟ କରିଥିଲା ଯେ ଟିସ୍କୋ ସହିତ ଅଧିକୃତ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ହ୍ରାସ କରିବା ପରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେବାକୁ ଥିବା ଅବଶିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାକୁ କୌଣସି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟ ଏହା ଗ୍ରହଣ କରୁନାହିଁ। ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ଟିସ୍କୋ ଦ୍ୱାରା 406 ହେକ୍ଟର ଲିଜର ନବୀକରଣକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପରେ, ଅନ୍ୟ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କୁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ପାଖରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେବାକୁ ଥିବା 855 ହେକ୍ଟର ଜମିର ଅବଶିଷ୍ଟାଂଶ ରାଜ୍ୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରକ୍ରିୟାକରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଶର୍ମା କମିଟି, ତଥାପି, ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ଦାବି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଆବଣ୍ଟନ ପାଇଁ ନିଜ ନିଜ ମାମଲାର ସମର୍ଥନରେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରି ସେମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିଥିଲା ।

ଶର୍ମା କମିଟିର ଉପରୋକ୍ତ ରିପୋର୍ଟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ ଏହାର ବିସ୍ତୃତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଏକ ସଙ୍କୁଚିତ ଏବଂ ସଂଲଗ୍ନ ଅଞ୍ଚଳରେ 20 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଟିସ୍କୋ ସପକ୍ଷରେ 406 ହେକ୍ଟର ପାଇଁ *କ୍ରୋମ ଧାତୁ* ପାଇଁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଟିସ୍କୋ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ 4 ଜଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଆବେଦନ ଉପରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ, ଅର୍ଥାତ୍ (1) ଜିନ୍ଦଲ ଷ୍ଟ୍ରିପ୍ସ ଲିମିଟେଡ୍/ଜିନ୍ଦଲ ଫେରୋ ଆଲୟସ୍ ଲିମିଟେଡ୍, (2) ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀ ଏଫ୍. ଏ. ସି. ଓ. ଆର୍. (3) ଆଇ. ସି. ସି. ଏଲ୍./ଆଇ. ଏମ୍. ଏଫ୍. ଏ. ଏବଂ (4) ଇସ୍ପାତ ଆଲୟସ୍ ଲିମିଟେଡ଼ । ଏହି ଅନ୍ୟ ଦାବିଦାରମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଏହି ଆବେଦନର ଉତ୍ତରଦାତା ଯଥାକ୍ରମେ 3,4,5,6 ଏବଂ 7 ଅଟନ୍ତି । ଉକ୍ତ ଆଦେଶରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଜାରି ହେବାର 30 ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଭାରତୀୟ ଖଣି ସଂସ୍ଥା ସହ ସମ୍ପର୍କ କରି ଏକ ନିରପେକ୍ଷ, ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ, ସମତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସଂଲଗ୍ନ ଢଙ୍ଗରେ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆନୁପାତିକ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ ଟିସ୍କୋ ଦ୍ୱାରା ଜାରି ହେବାକୁ ଥିବା 855.476 ହେକ୍ଟରର ବଳକା କ୍ଷେତ୍ର ଉପରେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଉପରୋକ୍ତ ଚାରିଜଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ । ସେହିପରି ଏମ୍ଏମ୍ଆର୍ଡି ଆଇନ ଓ ନିୟମାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ନେବାକୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଯେହେତୁ ଅନ୍ୟ ଚାରି ପକ୍ଷ କଞ୍ଚାମାଲ (କ୍ରୋମ ଧାତବ) ର ଘୋର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ଏବଂ ଖଣିଜ ଆଧାରିତ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ ଏବଂ କ୍ରୋମ ଧାତବ ଅଭାବରୁ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ଥିଲେ, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମନ୍ତବ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ତାରିଖ 4.4.1995 ର ରାୟରେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ନିୟମ 59 ର ଉପ ନିୟମ (1) ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ନିୟମ 59 ର ଉପ ନିୟମ (1) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ କୋହଳ କରିଥିଲେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଖଣିଜ ବିକାଶର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଶିଳ୍ପଗୁଡ଼ିକୁ କଞ୍ଚାମାଲ, ଯଥା କ୍ରୋମ ଓର୍ର ଉପଲବ୍ଧ କରିବା ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । କମିଟି ସମ୍ମୁଖରେ ହାଜର ହୋଇଥିବା ଟିସ୍କୋ ବ୍ୟତୀତ ଏହି 4ଟି ପକ୍ଷଙ୍କ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ, ଯାହା ଶେଷରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ ପରିଶିଷ୍ଟ 'A' ର

ସଂଲଗ୍ନ-1 ଭାବେ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ଆଦେଶରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ସୂଚନା ପାଇଁ ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ବିରୋଧରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଟିସ୍କୋ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ବିଚାରାଧୀନ ଏସଏଲପିରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜୁଲାଇ 17,1995 ରେ ସରକାରଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାକୁ ଛଅ ସପ୍ତାହ ସମୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ମାମଲା ୫ ସପ୍ତାହ ପରେ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ହେବାର ଥିଲା । କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ, ଯାହା ଆଂଶିକ ଭାବେ ଟିସ୍କୋର ସପକ୍ଷରେ ଥିଲା ଏବଂ ଆଂଶିକ ଭାବେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିଲା, ଏବଂ 3 ରୁ 7 ଜଣ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉପରୋକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଟିସ୍କୋର ବିଚାରାଧୀନ ଏସ୍. ଏଲ୍. ପି. ଏବଂ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିଆଲ୍ ଡେଭଲପମେଣ୍ଟ କର୍ପୋରେସନ୍ ଅଫ୍ ଓଡ଼ିଶା ଲିମିଟେଡ୍(ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଆଇ. ଡି. ସି. ଓ. ଏଲ୍.') ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ହାଜର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆବେଦନରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା 3 ରୁ 7 ମଧ୍ୟ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ପକ୍ଷ ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ । ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଏହି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଭାରତ ସଂଘ ମଧ୍ୟ ପକ୍ଷ ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ । ବିବାଦୀୟ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ନିଜ ନିଜ ମାମଲାରେ ଶୁଣିବା ପରେ ଏସଏଲପିରେ ଅପିଲ ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେବା ପରେ ଏହି ଅଦାଲତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ଏବଂ *ଟାଟା ଲୌହ ଏବଂ ଇସ୍ପାତ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍‌ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ* , [1996] 9 ଏସସିସି 709, ଦୁଇ ଜଣ ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ, ଏ.ଏମ୍. ଅହମ୍ମଦୀ, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ, ସଂପୃକ୍ତ ବିବାଦୀୟ ପକ୍ଷମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଅଭିଯୋଗର ବିଚାର କରିବା ପରେ ଶର୍ମା କମିଟିର ନିଷ୍କର୍ଷ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଅଗଷ୍ଟ 17, 1995ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଦେଶକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ । ଏହା ତଦନୁସାରେ ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଇଡ୍କୋଲ୍ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଯେପରି ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛୁ, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995ର ବିବାଦୀୟ ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ, ଯାହା ଶର୍ମା କମିଟିର ରିପୋର୍ଟର ଏକ ଅଂଶବିଶେଷ ଥିଲା, ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟକୁ ଟିସ୍କୋ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଚାରି ଜଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅବଶିଷ୍ଟ ୫55.476 ହେକ୍ଟର ଜମିରେ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲା । ଏଠାରେ ଆବେଦନକାରୀ ସେହି ଚାରିଜଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଥିଲେ ଯାହାଙ୍କୁ କ୍ରୋମିୟମ୍ ଉତ୍ତୋଳନ ପାଇଁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା । ତଥାପି, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତା

ବିଷୟରେ, ଏହା ଶର୍ମା କମିଟିର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ପ୍ରଥମ 20 ବର୍ଷ ପାଇଁ 6.40 ମେଟ୍ରିକ୍ ଟନ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ 30 ବର୍ଷ ପାଇଁ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତା 14.13 ମେଟ୍ରିକ୍ ଟନରେ ଆକଳନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ମୋଟରେ 20.53 ମେଟ୍ରିକ୍ ଟନ ଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 3 ରୁ 7 ପାଇଁ, ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତା ଉପରେ ବିଭିନ୍ନ ଆକଳନ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ର ଏହାର ଆଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଟିସ୍କୋର ମାମଲା (ସୁପ୍ରା) ରେ ଉପରୋକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଆଦେଶ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଇତି ମଧ୍ୟରେ, ଆବେଦନକାରୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ତାରିଖର ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ 26 ମେ, 1996ରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଏକ ବିସ୍ତୃତ ଉପସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ନିଜସ୍ୱ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଏହା ଅନୁଯାୟୀ ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ଯେଉଁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ପ୍ରତିନିବେଦନକୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1997 ମସିହା ଜୁନ୍ 12 ତାରିଖରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିବେଦନ ସୁକିଣ୍ଡା ଉପତ୍ୟକାରେ 1261.476 ହେକ୍ଟରର ସମଗ୍ର ଅଞ୍ଚଳରେ କ୍ରୋମ ଧାତବ ପାଇଁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଏହାର ଦାବି ଦୋହରାଇଥିଲା ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ 19.10.93 ରେ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପରେ 29 ଜୁନ, 1997ରେ ଓଡିଶା ରାଜ୍ୟ ସରକାର କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ସୁପାରିଶ କରିଥିଲେ ଯେ, ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଆକଳନ କରାଯାଇଥିବା 50 ପ୍ରତିଶତ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ ବଳକା କ୍ଷେତ୍ରର 50 ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ଅର୍ଥାତ୍ 855.476 ହେକ୍ଟର ଜମିକୁ ଇମ୍ଫା/ଆଇସିସିଏଲ, ଜିନ୍ଦଲସ, ଇସ୍ପାତ ଏବଂ ଫାକୋରକୁ ଲିଜରେ ଦିଆଯାଉ,855.476 ହେକ୍ଟର ଅବଶିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ରର ଅବଶିଷ୍ଟ 50 ପ୍ରତିଶତକୁ ଉପରୋକ୍ତ ଚାରୋଟି ଦାବିଦାରଙ୍କ ସହିତ ଅନ୍ୟ ଦାବିଦାରଙ୍କ ଦାବିଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର ପାଇଁ ଖୋଲା ରଖିବାକୁ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା, ଯେହେତୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ସୁପାରିଶ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କର ଆନୁମାନିକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ 50 ପ୍ରତିଶତ ହ୍ରାସ କରି ସେମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୂରଣ କରାଯାଇନଥିଲା ।

1997 ମସିହା ଜୁନ୍ 29 ତାରିଖର ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ ଏବଂ 1995 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 17 ତାରିଖର କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ ଆବେଦନକାରୀ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଓଜେସି ସଂଖ୍ୟା 12032/97 ନାମରେ ଏକ ନୂତନ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ଉଠିଥାଏ ।

ସମ୍ପୃକ୍ତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ଟିସ୍କୋ ମାମଲାରେ (ଉପରୋକ୍ତ) ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତି ପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ସେହି ସମାନ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲା ଯାହା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଉପରୋକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଆଧାରରେ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ 1995 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 17 ତାରିଖର କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଆଇନଗତ ଭାବେ ଯଥାର୍ଥ ଥିଲା ଏବଂ 1997 ମସିହା ଜୁନ୍ 29 ତାରିଖର ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଦେଶ ମଧ୍ୟ ମାନସିକ ଅବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ପୀଡ଼ିତ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଗ୍ରହଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତାରେ ପୀଡ଼ିତ ନଥିଲା । ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ ଦେଖାଯାଇଥିଲା, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏହି ଆଦେଶ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକାରୀ ଏଫ୍. ଏ. ସି. ଓ. ଆର୍. ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଗତ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନର ବିଷୟ ଅଟେ ।

ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା ବିଷୟବସ୍ତୁଃଗୁଡିକ :

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା, ଶ୍ରୀ ଏଫ୍. ଏସ୍. ନରିମାନ୍ ଦୃଢ଼ତାର ସହ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଖାରଚ କରି ଆଇନରେ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି । ସେ ଆମକୁ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଆବେଦନ, ଟିସ୍କୋର ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ (ଉପରୋକ୍ତ) କୁ ନେଇଗଲେ ଏବଂ ଏହା ଦାଖଲ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଦସ୍ତାବିଜ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଭର କଲେ ଯେ ଟିସ୍କୋର ଆବେଦନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଆନ୍ତଃ ବିବାଦ ଉଠାଇବାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନଥିଲା କିମ୍ବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ଆକଳନ ଭୁଲ ଏବଂ ଏକ କମ୍ ଆକଳନ । ଏହି ଦିଗ ଉପରେ ଏହି

ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନଥିଲା କିମ୍ବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା । ତେଣୁ, ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ପାଇଁ ନା ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ କିମ୍ବା ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ବିକଳ୍ପ ଭାବେ ସେ କହିଥିଲେ ଯେ, ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ରାୟ ଦେଇପାରିଥାନ୍ତେ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଭିଯୋଗ ଅପରିପକ୍ୱ ଥିଲା, କାରଣ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପୂର୍ବ ଆବେଦନ, ଯାହାକୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଅପରିପକ୍ୱ ବୋଲି ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନରେ ବିଚାରଧୀନ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଖୋଲା ରଖାଯାଇ ପାରିଥାଆନ୍ତା ।

ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଶାନ୍ତି ଭୂଷଣ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 3 ଏବଂ 4 ଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇ ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜେ ଶର୍ମା କମିଟିକୁ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆକଳନ କରିବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ କେବଳ ଉକ୍ତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ନୁହେଁ ବରଂ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 59, ଉପନିୟମ (1) ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ ନିୟମ 59 ଉପନିୟମ (2) ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ବୈଧତା ପ୍ରଶ୍ନ ଟିସ୍କୋର ଆବେଦନରେ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଉଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଆବେଦନକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତା ଭାବରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ଆପତ୍ତି କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଭାବିନଥିଲେ ।ତେଣୁ, ଅତିକମ୍ରେ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ନୀତି ଉପରେ, ଯଦି ପ୍ରକୃତ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ନୁହେଁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଭିଯୋଗକୁ ବାରଣ କରାଯାଇଛି । ପ୍ରତିରୋଧ ଏବଂ ସମ୍ମତି ନୀତି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଯାଇଛି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଶ୍ରୀ ଶାନ୍ତି ଭୂଷଣ ଏମ୍. ଏମ୍. ଆର୍. ଡି. ଅଧିନିୟମ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଆଦେଶ ପ୍ରତି ଆମ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ କହିଥିଲେ ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଏବଂ ସମସ୍ତ ପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ, ବିଶେଷ କରି ଯେତେବେଳେ ଏହା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଥିଲା ।

ବିଦ୍ୱାନ ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର୍ ଜେନେରାଲ ଶ୍ରୀ ବୈଦ୍ୟନାଥନ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1- ଭାରତ ସଂଘଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଟିସ୍କୋଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ଉଚ୍ଚ

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶର୍ମା କମିଟି ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995ର ଆଦେଶ କେବଳ ସୁପାରିଶକାରୀ ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ଥିଲା । ତେବେ ସେ କହିଥିଲେ ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଏହାର ପରିସର ଏବଂ ପରିଧି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଉପଯୁକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିବାକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଏହି ଅଦାଲତଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିବେ ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2-ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 1995 ଅଗଷ୍ଟ 17 ତାରିଖର ଆଦେଶ , ଯାହା ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଛି, ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାକୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଉପରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛି । ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିଜର ସ୍ୱାଧୀନ ଅଧିକାରିତା ପ୍ରୟୋଗ କରି 29 ଜୁନ୍, 1997 ରେ ଏହାର ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ ଏହି ଅଦାଲତରେ କୌଣସି ପକ୍ଷ ଦ୍ୱାରା ଆପତ୍ତି କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ସମସ୍ତ ପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ବୋଲି ଧରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ , ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା ।

ଶ୍ରୀମତୀ ଇନ୍ଦ୍ରା ଜୟସିଂହ, ଯିଏକି ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 5ଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇଥିଲେ, ନିଜ ତରଫରୁ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ବା ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ବଳରେ ଏବଂ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ବିଳମ୍ବ, ତ୍ରୁଟି ଏବଂ ସହମତି ତଥା ବିବନ୍ଧନ ଆଧାରରେ ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ନିଜେ ଶର୍ମା କମିଟିକୁ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆକଳନ କରିବା ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ । ଏହାର ଆକଳନ କରାଯିବା ପରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର 1995 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 17 ତାରିଖରେ ଏହି ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଏପରିକି ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଆଇ. ଡି. ସି. ଓ. ଏଲ୍. ର ଆବେଦନରେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଆଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ସେତେବେଳେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ଥିଲା । ଅକ୍ଟୋବର, 1995 ରେ ଆବେଦନରେ ଯୁକ୍ତି ଶେଷ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ମାମଲା ରାୟକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା, ଆବେଦନକାରୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଉଚ୍ଚ

ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନକୁ ଏହି ଅଦାଲତକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବା ଉଚିତ ବୋଲି ସେ ଭାବିନଥିଲେ କିମ୍ବା ପୃଥକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ଆପତ୍ତି କରିବାର ଅଧିକାରକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିବା ପାଇଁ ଏହି ଅଦାଲତରୁ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ପାଇ ନଥିଲେ । ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପୃଥକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଯୁକ୍ତି ଉଠାଇବା ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବହୁତ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଛି । ବାସ୍ତବରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଏପରି କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ଆଚରଣରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଛନ୍ତି, କାରଣ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ନିଜର ସ୍ଥିତି ବଦଳାଇଛନ୍ତି ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଆବେଦନକାରୀ ଦାରଙ୍କ ଆପେକ୍ଷିକ ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ସଠିକ୍ ଏବଂ ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 6 ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ,ଶ୍ରୀ ଚିଦାମ୍ବରମ ଉପରୋକ୍ତ ଯୁକ୍ତିକୁ ବ୍ୟାପକ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାରେ ଥିବା 1261.476 ହେକ୍ଟର ଜମିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶକୁ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରମାନେ ଦାବି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଟିସ୍କୋଙ୍କ ଆବେଦନରେ, ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ପଟେ ଟିସ୍କୋ, ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 3 ରୁ 7 ଥିଲେ । ଥରେ ଏହି ଅଦାଲତ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ ଟିସ୍କୋ ଦାବି କରିବା ସୀମିତ କରିଦେଲେ, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏଥିରେ ସୂଚିତ ହେଲା ଯେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଥିଲା ଯେ ଶର୍ମା କମିଟିର ରିପୋର୍ଟ ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପରି ଅନ୍ୟ ଦାବିଦାରଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ସଠିକ ଭାବରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାର ଉପଯୁକ୍ତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ କେବଳ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଉପରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ ଆଧାରରେ ମଧ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଆଧାରରେ ମଧ୍ୟ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଦୁଇଟି ନାଆରେ ଗୋଡ ରଖିପାରିବେ ନାହିଁ,ତେଣୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏକ ଇଂରାଜୀ ଅଦାଲତର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରତି ଆମର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ଉପରେ ଆମେ ଆଗକୁ ଏକ ସନ୍ଦର୍ଭ ଦେବୁ । ଶ୍ରୀ ଚିଦାମ୍ବରମ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଆଦେଶ 41 ନିୟମ 22 ସିପିସି ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖିଥିଲେ ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 7 ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା, ଶ୍ରୀ ଗୁପ୍ତା , ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା 2 ରୁ 6 ଙ୍କ ପାଇଁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ କ୍ରୋମ ଧାତବ ପରି ଏକ ଦୁର୍ଲଭ ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥର ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ବଣ୍ଟନ କରିବାକୁ ପଡିବ । *ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ମେଟାଲ୍ସ ଫେରୋ ଲିମିଟେଡ଼ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ* [1992] 1 ଏସ୍. ସି. ସି. 191 ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅଦାଲତ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ସମାଧାନ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ନୀତି ଆଧାରରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୂର୍ବରୁ ଟିସ୍କୋର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ନିଜର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ପରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଶର୍ମା କମିଟି ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଶର୍ମା କମିଟିର ସୁପାରିଶକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର 17 ଅଗଷ୍ଟ,1995 ମସିହାର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହିପରି, ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାରେ ଏହି ବିରଳ ଏବଂ ମହଙ୍ଗା ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥର ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ବଣ୍ଟନ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ କୌଣସି ବି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଏହା ସହିତ ଖେଳିବାର ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବର୍ତ୍ତମାନର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଭୁଲ ଥିଲା ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଅମାନ୍ୟ କରିବା ସହିତ ସମାନ ଥିଲା, ଯାହା ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଛି ।

1999ର I.A. 1କୁ ସମର୍ଥନ କରି ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଦେଶାଇ କହିଥିଲେ ଯେ 1997 ମସିହା ଜୁନ 29 ତାରିଖରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଯେଉଁ ଆଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟେ କାଏମ ରଖାଯାଇଥିଲା, ତାହା ଠିକ୍ ଏବଂ ଏଥିରେ କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀ କିମ୍ବା ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଆପତ୍ତି କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଭାବିନାହାନ୍ତି ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ , ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ଆଲୋକରେ 'ବଞ୍ଚନ୍ତୁ ଏବଂ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ' ନୀତି ଉପରେ ଅଗ୍ରସର ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ତୁରନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଯେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଆବେଦନରେ ଶ୍ରୀ ଦେଶାଇଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ତିଷ୍ଠିବ ନାହିଁ ଯଦି ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ 29 ଜୁନ୍, 1997 ର ଆଦେଶ ସମର୍ଥନ କରାଯାଏ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ନରିମାନ ପୁନର୍ବିଚାରରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ବା ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଅଦାଲତରେ ଟିସ୍କୋଙ୍କ ଆବେଦନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକର ସଂଶୋଧନ ଉପରେ ଉନ୍ନତିକରଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଭିଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇନଥିଲା I ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ କେବଳ ଟିସ୍କୋର ଦାବି ଏବଂ ଆଇ. ଡି. ସି. ଓ. ଏଲ୍. ର ଦାବି କରିବା ନେଇ ଚିନ୍ତିତ ଥିଲେ I ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଆନ୍ତଃ ବିବାଦର ବ୍ୟାପକ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ନ ଯାଇ ଏହି ଦାବିଗୁଡ଼ିକୁ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇପାରିବ I ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ବିବନ୍ଧନ କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ବିରୋଧ କିମ୍ବା କୌଣସି ସମ୍ମତିର ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ, କାରଣ ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ପୂର୍ବରୁ ବିଚାର ପାଇଁ ଉଠି ନଥିଲା I 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଆପତ୍ତି କରିବାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ବିଳମ୍ବ ହୋଇନାହିଁ କାରଣ ଆବେଦନକାରୀ ତୁରନ୍ତ 1996 ବର୍ଷର ଆରମ୍ଭରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହାକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ I ତେଣୁ ସେ ବିବନ୍ଧନ କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶ ବାତିଲ କରାଯାଇପାରିବ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ପ୍ରସଙ୍ଗ:

ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ବିବାଦର ଆଲୋକରେ, ଆମର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡିକ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ I

1. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟଦ୍ୱାରା ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା କି,

2. ବିକଳ୍ପ ଭାବରେ, ଉକ୍ତ ଆବେଦନଟି ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟର ନୀତି ଦ୍ୱାରା ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା କି;

3. ଯଦିଓ ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଫଳାଫଳ ନକାରାତ୍ମକ ଅଟେ, ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଅତିରିକ୍ତ ଆଧାରରେ ଖାରଜ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ କି ନୁହେଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ଏହାର ଅଭିଯୋଗ ଛାଡ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ,ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଛାଡ, ବିବନ୍ଧନ ଏବଂ ସମ୍ମତି ଆଧାରରେ ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ କାରଣ ଯେ ଏହା ବିଳମ୍ବ ଏବଂ ତ୍ରୁଟି ଦ୍ୱାରା ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା;

4. 1997 ମସିହା ଜୁନ୍ 29 ତାରିଖର ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟର ଆଦେଶ , ଟିସ୍କୋ ମାମଲାରେ (ଉପରୋକ୍ତ) ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା 1995 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 17 ତାରିଖର କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସହିତ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ଥିଲା କି?29 ଜୁନ୍, 1997 ରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଆବେଦନକାରୀ ତଥା ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା 2 ରୁ 7 ଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କି;

5. ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ମାମଲା କି; ଏବଂ

6. ଅନ୍ତିମ ଆଦେଶ କ'ଣ?

ଆମେ ଏବେ ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଯେଉଁ କ୍ରମରେ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ହୋଇଛି, ସେହି କ୍ରମରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ମୁକାବିଲା କରିବା ପାଇଁ ଅଗ୍ରସର ହେବୁ।

ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 1:

ଯେତେଦୂର ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟର ପ୍ରଶ୍ନ ଜଡ଼ିତ, ଏହା ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ତାରିଖର ବିବାଦୀୟ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା ଶର୍ମା କମିଟିର ରିପୋର୍ଟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ଏକ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଦିଗରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥାଏ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ନରିମନଙ୍କ ଉପସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ଯେ ଯଦିଓ ଆବେଦନକାରୀ ପୂର୍ବରୁ ଟିସ୍କୋ ଦଖଲରେ ଥିବା ସମଗ୍ର ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦାବି କରିବା କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରିବା ପାଇଁ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତା ଆକଳନ ସମ୍ପର୍କରେ ଶର୍ମା କମିଟି ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ, ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଏବଂ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ ଏହାର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ତ୍ରୁଟି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହାକୁ ଉପର ଆଡ଼କୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା । କ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ଅଭିଯୋଗ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଯାଞ୍ଚ ପରିସରରେ ଥିଲା କି, ଯେତେବେଳେ ଏହା ଟିସ୍କୋର ମାମଲା (ଉପରୋକ୍ତ) ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସଜାତୀୟ ବିଷୟର ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲା ଏବଂ ଶେଷରେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଏହାର

ସମାଧାନ ହୋଇଥିଲା କି ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ କୌଣସି ପ୍ରସଙ୍ଗର ଶୁଣାଣି ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଏବଂ ଶେଷରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ଏହାକୁ ବିଚାର କରି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏପରି ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବିଚାର କରିଥିବା ଏବଂ ଏହାକୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଉପାୟରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିବା ଦର୍ଶାଇବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଏହିପରି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ପଦାନୁକ୍ରମରେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତତା ହାସଲ କରିବା ଉଚିତ୍ । ତା 'ପରେ ହିଁ ଏପରି ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଶୁଣାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଶେଷରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଆଲୋଚନା ପାଇଁ ଆମେ ଅନୁମାନ କରିପାରୁ ଯେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଆବେଦନକାରୀ ଗୁଡ଼ିକର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାକୁ ଡକାଯାଇଥିଲା ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଟିସ୍କୋ ମାମଲା (ଉପରୋକ୍ତ) ରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଯାଇଥିଲା ସେତେବେଳେ ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସହ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ତଥାପି ପ୍ରଶ୍ନ ରହିଯାଇଛି ଯେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବିଚାର କରିଥିଲେ କି, ଯେତେବେଳେ ଏହା କ୍ରୋମ ଧାତବ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ଶର୍ମା କମିଟିର ଆକଳନ ବିଷୟରେ ଅଜ୍ଞାତ ନଥିଲେ । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଆମକୁ ଉପରୋକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପହଞ୍ଚିଥିବା ସ୍ପଷ୍ଟ ଫଳାଫଳକୁ ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ।ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସେହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଆଡ଼କୁ ଫେରିଯାଉ, ଆମେ ଦେଖୁ ଯେ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧିଶ ଅହମ୍ମଦ, ଏହି ରିପୋର୍ଟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 2ରେ ସେହି ମାମଲାରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତରଫରୁ କହିବାବେଳେ, ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାର ପାଇଁ ଆପତ୍ତିର କାରଣ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି । ସେଗୁଡିକ ଦୁଇଟି ଆଧାର ଭାବରେ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲା (1) 1993 ର ଓଜେସି ସଂଖ୍ୟା 7729 ରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସାଧାରଣ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି ; ଏବଂ (2) ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଉକ୍ତ ରାୟ ଅନୁଯାୟୀ କରାଯାଇଥିବା 17.8.1995 ତାରିଖ ବିଶିଷ୍ଟ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ।

ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା 3 ଏବଂ 4 ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଶାନ୍ତି ଭୂଷଣ କହିଛନ୍ତି ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ତାରିଖର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ କେବଳ ଟିସ୍କୋ ନୁହେଁ ବରଂ ଇଡକଲ୍ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଇଡକଲ୍ ର କଥା ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଏ, ଏହାର ଆପତ୍ତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ର ଆଦେଶରେ କେନ୍ଦ୍ର

ସରକାରଙ୍କ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 2 ବିରୁଦ୍ଧରେ ଥିଲା ।ଉକ୍ତ ଆଦେଶ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାମା ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାକୁ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାକୁ ହେବ ।ଆଦେଶର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 17 ରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବିବୃତ୍ତି ନିମ୍ନରେ ଏହିଭଳି ପଢାଯାଏ:

"17. ଓଡ଼ିଶାର ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ 4.4.1995 ତାରିଖର ରାୟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 9ରେ କ୍ରୋମ୍ ଧାତବ ପାଇଁ ଏହା ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ପକ୍ଷଗୁଡ଼ିକର ଘୋର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଟିପ୍ପଣୀ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ.......... ପକ୍ଷମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଏ ଦୁଆରରୁ ସେ ଦୁଆର ହେଉଛନ୍ତି.........ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଏହି ସାଂଘାତିକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ........... ପରିସ୍ଥିତିର ଆବଶ୍ୟକତା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ଯେ ଜାତୀୟ ସ୍ୱାର୍ଥ ଏବଂ ଖଣିଜ ବିକାଶର ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ ପାଇଁ ଶୀତଳ ଭଣ୍ଡାରରେ ସାଇତି ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । "ଟିସ୍କୋ ବ୍ୟତୀତ, ଉପରୋକ୍ତ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 10 ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଚାରି (4) ପକ୍ଷ ହେଉଛନ୍ତି କ୍ରୋମ୍ ଧାତବ ପଦାର୍ଥର ପ୍ରମୁଖ ଉପଭୋକ୍ତା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଖଣିଜ ଭିତ୍ତିକ ଶିଳ୍ପ ପାଇଁ କଞ୍ଚାମାଲର ଆବଦ୍ଧ ଉତ୍ସ ପାଇଁ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାର ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବା ଖଣିଜ ବିକାଶର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ହେବ । ଟିସ୍କୋ ଦ୍ୱାରା ବଳକା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷେତ୍ର ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯିବା ପରେ, ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଖଣିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ବର୍ଷା କାରଣରୁ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଧିକ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପରିବେଶଗତ ବିପଦ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରେ । ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଖଣିଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନଃ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟୟବହୁଳ ଏବଂ କଷ୍ଟକର ହେବ।ଏହା କେବଳ ଏହି ଖଣିଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହେବାକୁ ଦେବା ପାଇଁ ଜାତୀୟ ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବ ଏବଂ ଏପରିକି ଅଭାବୀ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଶିଳ୍ପର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ କଞ୍ଚାମାଲ ଆମଦାନୀ କରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ତେଣୁ, ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଉକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣର ଯଥାଶୀଘ୍ର ଅନୁପାଳନ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଛି :-

(i) ଉପରୋକ୍ତ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 16 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିଭାଜନ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ସଙ୍କୁଚିତ ଏବଂ ସଂଲଗ୍ନ ଅଞ୍ଚଳରେ 20 ବର୍ଷର ଅବଧି ପାଇଁ ଟିସ୍କୋ ସପକ୍ଷରେ 406 ହେକ୍ଟରରୁ ଅଧିକ କ୍ରୋମ ଧାତବ ପାଇଁ ଏମ୍. ଏଲ୍. ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ନବୀକରଣ ପ୍ରଦାନ

କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରନ୍ତୁ । କମିଟିର ରିପୋର୍ଟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 6.1.12 ତାରିଖ ଏବଂ 6.1.13 ରେ ଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି 30 ଦିନର ସମୟସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଭାରତୀୟ ଖଣି ସଂସ୍ଥା ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରି ଉପରୋକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ଉପରେ ଆଧାର କରି ଭୌତିକ ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇପାରିବ ।

(ii) ଏହି ଆଦେଶ ଜାରି ହେବାର 30 ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଭାରତୀୟ ଖଣି ବ୍ୟୁରୋର ପରାମର୍ଶକ୍ରମେ ଏକ ନିରପେକ୍ଷ, ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଏବଂ ସମତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଢଙ୍ଗରେ କମିଟି ନିକଟରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା କ୍ରୋମ୍ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁପାତ ଆଧାରରେ, କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଆକଳନ କରାଯାଇଥିବା ଟିସ୍କୋର 855.476 ହେକ୍ଟର ଅବଶିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ର ଉପରେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଉପରୋକ୍ତ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 10ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଅନ୍ୟ 4 (ଟିସ୍କୋ ବ୍ୟତୀତ) ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଏମ୍. ଏଲ୍. ଆବେଦନ ଉପରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଅନୁମୋଦନ ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ଏମ୍. ଏମ୍. ଆର୍. ଡି. ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ଖଣିଜ ରିହାତି ନିୟମ, 1960 ର ପ୍ରବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ସୁପାରିଶ କରିବା । ମାନ୍ୟବର ଓଡ଼ିଶା ହାଇକୋର୍ଟଙ୍କ ଓ. ଜେ. ସି. ସଂଖ୍ୟା 7729 ଏବଂ ଏହାର ତାରିଖ 4.4.1995ର ରାୟରେ ଥିବା ଅନ୍ୟମାନେ ମନ୍ତବ୍ୟକୁ ସରକାର ଯତ୍ନର ସହ ପରଖିଛନ୍ତି ।ଯେହେତୁ ଅନ୍ୟ 4 (ଚାରି) ପକ୍ଷଙ୍କୁ, ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତ ଅନୁଯାୟୀ, କଞ୍ଚାମାଲ (କ୍ରୋମ ଧାତବ) ର ଘୋର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଏବଂ ସେମାନେ ଖଣିଜ ଆଧାରିତ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ କ୍ରୋମ ଧାତବ ଅଭାବରୁ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ମାନ୍ୟବର ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମନ୍ତବ୍ୟ (4.4.1995 ତାରିଖର ରାୟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 9ରେ) ଅନୁସାରେ ଏବଂ ନିୟମ 59ର ଉପ-ନିୟମ (2) ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତାକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ଖଣିଜ ବିକାଶ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଅଭାବୀ ଶିଳ୍ପକୁ କଞ୍ଚାମାଲ, ଯାହା କ୍ରୋମ୍ ଧାତବ ଉପଲବ୍ଧ କରାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବା ପାଇଁ ଉକ୍ତ ନିୟମ 59ର ଉପ-ନିୟମ (1)ର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ କୋହଳ କରାଯାଇଛି । କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ କମିଟି ସମ୍ମୁଖରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶେଷରେ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା ଟିସ୍କୋ ବ୍ୟତୀତ ଏହି 4 (ଚାରୋଟି) ପକ୍ଷଙ୍କ କ୍ରୋମ୍ ଖଣିଜର ଆବଶ୍ୟକତା ଏହି ଚିଠିର ପରିଶିଷ୍ଟ-ଏ ର ସଂଲଗ୍ନ-1 ଭାବରେ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ

ହୋଇଛି, ଏବଂ ଟିସ୍କୋ ପାଇଁ କ୍ଷେତ୍ରର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଯାହା ଶେଷରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଶିଷ୍ଟ-ଏ ର ସଂଲଗ୍ନ-2 ଭାବରେ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ମେସର୍ସ ଇସ୍ପାତ୍ ଆଲୟସ୍ ଲିମିଟେଡ଼କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକ ପରିଶିଷ୍ଟ-ସି ଭାବରେ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ହୋଇଛି ।

ଉପରୋକ୍ତ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 17 ରେ ଥିବା ଦୁଇଟି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଉପରେ କେବଳ ନଜର ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ, ପ୍ରଥମ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବିଷୟରେ, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ 20 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଟିସ୍କୋକୁ ମାତ୍ର 406 ହେକ୍ଟର ଜମିର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ କରିବାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦ୍ୱିତୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶର ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ 3 ରୁ 7 ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ ଅବଶିଷ୍ଟ 4 ଜଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଆବେଦନକାରୀ ସହିତ ଜଡିତ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ବଳକା ଅଞ୍ଚଳରୁ ଖଣି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଜମିର ଉପଯୁକ୍ତ ଅଂଶ ମଞ୍ଜୁର ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଦାବିଗୁଡିକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ଥିଲା ।ଏହା ହେଉଛି ଦ୍ୱିତୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଯାହାକୁ ଟିସ୍କୋ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା କାରଣ ଟିସ୍କୋ ସମଗ୍ର 1261.476 ହେକ୍ଟର ଜମିର ଅନୁଦାନ ଚାହୁଁଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ଅନୁମୋଦିତ ଦାବି କେବଳ 406 ହେକ୍ଟରକୁ ହ୍ରାସ କରିବା ନେଇ ଦୁଃଖିତ ହୋଇଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଗୋଟିଏ ପଟେ ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପଟେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସିଧାସଳଖ ଦ୍ୱନ୍ଦ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ସେହି ବିବାଦ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ବିବାଦକୁ ଉପସ୍ଥାପିତ କରିଥିଲା, ଯଥା, ଟିସ୍କୋକୁ ଏହାର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରର ନବୀକରଣ ମାଧ୍ୟମରେ 406 ହେକ୍ଟରରୁ ଅଧିକ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଅତିରିକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ର ଉପଲବ୍ଧ କରାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ, ଯେପରିକି ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ 3 ରୁ 7 ଉତ୍ତରଦାତା, ଯେଉଁମାନେ ପକ୍ଷ ଉତ୍ତରଦାତା ଭାବରେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସଂଖ୍ୟା 2କୁ ଟିସ୍କୋର ଆପତ୍ତି ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ କ୍ରୋମ୍ ଧାତବ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା 3 ରୁ 7 ଙ୍କ ଆପେକ୍ଷିକ ଆବଶ୍ୟକତା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନର ସଠିକତା ବିଷୟରେ ବିଚାର ପାଇଁ ଆଉ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇନଥିଲେ । ଏହି ଦିଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନଥିଲା । ଅବଶ୍ୟ, ଗୋଟିଏ ପଟେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ବିବାଦ ହୋଇଥାଇପାରେ, ଯେଉଁମାନେ ଉକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତା 3 ରୁ 7 ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଆନ୍ତଃ ବିବାଦ ହୋଇପାରେ, ଯେଉଁମାନେ ପୂର୍ବ

କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଛି ଯେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇବା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ହୋଇପାରିବ କିନ୍ତୁ ଏହିପରି ବିବାଦ ଉପରେ ବିଚାର କରାଯାଇଥିବାର କୁହାଯାଇପାରିବ, ଏହିପରି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ସ୍ୱଷ୍ଟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଥରେ ଆମେ ଟିସ୍କୋ ମାମଲା (ଉପରୋକ୍ତ) ରେ ରିପୋର୍ଟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 30 କୁ ଫେରିବା ପରେ, ଆମେ କେବଳ ପାଞ୍ଚଟି ପ୍ରସଙ୍ଗ ପାଇଥାଉ ଯାହା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାର ପାଇଁ ଉଠିଥିଲା । ସେଗୁଡିକୁ ଏହିପରି ପଠନ କରାଯାଏ :

> " (i) ଅଧିନିୟମର ଧାରା 8 (3) ର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ହୋଇନଥିବା ଆଧାରରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 3.6.1993 ଏବଂ 5.10.1993 ତାରିଖର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିଲେ କି;
>
> (ii) ରାଓ କମିଟିର ରିପୋର୍ଟ ଏବଂ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ମେଟାଲ୍ସ ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 8 (3) ଅନୁଯାୟୀ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରର ନବୀକରଣ ବିଚାର ପାଇଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ କି;
>
> (iii)ଟିସ୍କୋର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଶୁଣାଣି କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ କମିଟି ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିଲେ କି;
>
> (iv)ଅଧିନିୟମର ଧାରା 8 (3) ଅନୁଯାୟୀ "ଖଣିଜ ବିକାଶ" ର ଧାରଣାକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାରେ କମିଟି ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିଲା କି, କାରଣ ବିଭିନ୍ନ ଶିଳ୍ପର ଆବଦ୍ଧ ଖଣି ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବା ଏବଂ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରର ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ବଣ୍ଟନ ନୀତିର ପ୍ରୟୋଗ ଆବଶ୍ୟକ;
>
> (v) କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ତାଙ୍କ 17.8.1995 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଟିସ୍କୋର ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି 406 ହେକ୍ଟର ଜମିରେ ଏହାର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣକୁ ସୁପାରିଶ କରିଥିଲେ କି ”

ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଉପରୋକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା କ୍ରୋମ୍ ଧାତବ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ ଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବା, ଯାହା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ ଏହାର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ଏକ କମ୍ ଆକଳନ ଥିଲା କି ନାହିଁ, ତାହା ବିଚାର ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠିନଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା-4 ର ମୁକାବିଲା କରିବା ସମୟରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯାହା ବି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଥାଇପାରନ୍ତି, ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା କ୍ରୋମ୍ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତା ଆକଳନରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ରହିଛି କି ନାହିଁ କିମ୍ବା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖୀ ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଏହାର ପୁନଃ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା କି ନାହିଁ, ଏହା ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ସହିତ ସହମତ ହେବା କଷ୍ଟକର ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ଉପରେ ଫଳାଫଳଗୁଡିକ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନୂତନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ବିଷୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କେବଳ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଦଳଗୁଡ଼ିକର ଶୁଣାଣି ହୋଇନଥିଲା, ବରଂ ଏହି ଦଳଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ମଧ୍ୟ ହୋଇନଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିବାଦୀୟ ଆଦେଶରେ ଥିବା ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ତର୍ଜମା କରିବା କଷ୍ଟକର ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ରିଟ୍ ପିଟିସନ୍ ରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ବିବାଦ ଶେଷରେ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଏହି ବିବାଦ ଉଠାଇଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା ।

ତେଣୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନକାରାତ୍ମକ ଉତ୍ତର ଦିଆଯାଏ ।

ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 2:

ଏହା ଆମକୁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ରାୟକୁ ନେଇଯାଏ ଯେ ଟିସ୍କୋ ମାମଲାରେ (ଉପରୋକ୍ତ) ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅନ୍ତତଃ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ କି ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଉପରୋକ୍ତ ଆବେଦନରେ ଏକ ପକ୍ଷ-ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ ଯେତେବେଳେ ଏହି ଅଦାଲତ ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଇଡ୍କୋଲର ଅଭିଯୋଗକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ତା17.8.95 ରିଖର ଆଦେଶର ଦ୍ୱିତୀୟ

ଭାଗକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ଆବେଦନକାରୀ ଭାବରେ ବିଚାର କରିଥିଲେ ।ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ପକ୍ଷ-ଉତ୍ତରଦାତା ଭାବରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀ କେବଳ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ଥିଲେ ଯେହେତୁ ଏହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆକଳନ କରିବା ଆଧାରରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ହକଦାର ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲା । ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଇଡ୍କୋଲ୍ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ତିନି ଦାବିଦାର, ଯେଉଁମାନେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଉକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ, ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ ଏକ ସୀମିତ ଥିଲା, ଯଥା, ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଇଡ୍କୋଲକୁ ସମଗ୍ର ଜମିର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର କରାଯିବା ଉଚିତ କି କିମ୍ବା ଆବେଦନକାରୀ ସମେତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କ୍ରୋମ୍ ଧାତବ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆବଶ୍ୟକତା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଥିଲେ କି ନାହିଁ ଯାହା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଟିସ୍କୋକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପୁନଃ ମଞ୍ଜୁର କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ।ଏହା ତୁରନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଯେ ଗୋଟିଏ ପଟେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ତିନି ଦାବିଦାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ନିଜ ନିଜ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସଠିକ୍ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦର କାରଣ ନଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ, ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନକାରୀ ଥିବା ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଆଇ. ଡି. ସି. ଓ. ଏଲ୍. ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେମାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକ ସମାନ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଥିଲା ।

ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଭାବରେ ଆବେଦନକାରୀ ହୁଏତ ଏହାର କ୍ରୋମ ଧାତୁର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆହୁରି ଉପରଆଡ଼କୁ ପୁନରୀକ୍ଷଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହାର ଦାବି କରିବା ବିଷୟରେ ଅଧିକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛନ୍ତି କି ଏବଂ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାର ପାଇଁ ଏପରି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇବା ଉଚିତ୍ କି ।ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ସିପିସି ଧାରା 11 ର ଚତୁର୍ଥ ବ୍ୟାଖ୍ୟାର ପ୍ରତିବନ୍ଧକକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଏହା ବିଚାର କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଯେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ କୌଣସି ବିବାଦ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଦ୍ୱାରା ଆଘାତପ୍ରାପ୍ତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ, ଏହା ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ଏହିପରି ବିବାଦ ଏପରି ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ପ୍ରତିରକ୍ଷା କିମ୍ବା ଆକ୍ରମଣର ଆଧାର ହୋଇଥାଇପାରେ କି

ନାହିଁ । କେବଳ ସେତେବେଳେ ଏପରି ମାମଲା ଏପରି ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଏବଂ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସଙ୍ଗ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ । ଏହା ବୁଝିବା କଷ୍ଟକର ଯେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା ଭାବରେ ଆବେଦନକାରୀ କିପରି ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଉଠାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ଯେ ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତା ଉପରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଏକ କମ୍ ଆକଳନ ଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ଉପରଆଡ଼କୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଏହା ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନକାରୀ ଯଥା, ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଇଣ୍ଡ୍କୋଲଙ୍କ ଦାବି ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପାଇଁ ଏକ ବୈଧ ଆଧାର ହୋଇପାରେ । ଏପରି ବିବାଦ ନ ଉଠାଇ, ଆବେଦନକାରୀ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ରକ୍ଷା କରି ପାରିଥାନ୍ତେ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଏହାକୁ ପ୍ରତିରକ୍ଷା କରି ପାରିଥାନ୍ତେ, ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସେହି ଅଞ୍ଚଳର ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଉଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଇଣ୍ଡ୍କୋଲ୍ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ବାଦ ଦେଇ ଏପରି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦାବି କରୁଥିଲେ । ସମାନ ଭାବରେ, ଏପରି ଯୁକ୍ତି ଆବେଦନକାରୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ କିମ୍ବା ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆକ୍ରମଣର ଆଧାର ହୋଇନଥାନ୍ତା, ଯେଉଁମାନେ ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଇଣ୍ଡ୍କୋଲକୁ ସେମାନଙ୍କ ଆବେଦନରେ ଅଣ-ଉପଯୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ, ସେହି ସମୟରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଭାବରେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ଥିଲେ । କେବଳ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀମାନ ଯଥା, ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଇଣ୍ଡ୍କୋଲ୍ ଦାବି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହା ସେମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଥିଲା, ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନକାରୀ ଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ସି. ପି. ସି. ର ଧାରା 11ର ଚତୁର୍ଥ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଆଦୌ ଆକର୍ଷିତ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ ନୀତି ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରିବ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଛି ଯେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଆବେଦନକୁ ଭବିଷ୍ୟତର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ, ଏହା ଦର୍ଶାଇବାକୁ ପଡିବ ଯେ ଏହିପରି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦାବି ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଏକ ଆବେଦନ ଉତ୍ଥାପନ କରାଯିବା

ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଯଦି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲାକୁ ସଫଳତାର ସହ ସମାଧାନ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଏକ ଆବେଦନ ଉତ୍ଥାପନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ତେବେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ଏକ ଆବେଦନ ଏକ ସ୍ୱାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ରହିବ ଯାହା ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ କାରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବ ଯାହା ସହିତ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଚିନ୍ତିତ ହେବେ ନାହିଁ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ସ୍ୱାଧୀନ କାରଣ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏପରି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ନିଷେଧ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ ମକଦ୍ଦମା ଗୋଟିଏ ପଟେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥାଏ । ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଯେତେବେଳେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିବାଦୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଆନ୍ତଃ ବିବାଦ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ନୁହଁନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଏପରି ଆନ୍ତଃ ବିବାଦୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହେବ ନାହିଁ, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇପାରିବ ଯେ ଏପରି ବିବାଦୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଏପରି ପ୍ରତିରକ୍ଷା ବା ଆକ୍ରମଣର କାରଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିପାରିଥାନ୍ତେ ଏବଂ କରିବା ଉଚିତ୍ ଥିଲା । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, *ଇଫ୍ତିଖର ଅହମ୍ମଦ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ସୟେଦ ମେହରବାନ୍ ଅଲ୍ଲୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, ଏଆଇଆର (1974) ଏସସି 749 ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତର ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଲାଭଦାୟକ ହେବ, ଯାହା ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଉପରେ ଆଧାରିତ, ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସହ-ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟର ଗଠନମୂଳକ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବ । ସେହି ମାମଲାରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତରଫରୁ କେ. କେ. ମାଥ୍ୟୁ ଜେ. ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ :

> "ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିରୀକୃତ ହୋଇଛି ଯେ କୌଣସି ରାୟ ସହ-ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ, ଏହା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ (1) ସହ-ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଥିଲା (2) ଅଭିଯୋଗକାରୀ ମକଦ୍ଦମାରେ ଦାବି କରିଥିବା ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ଏବଂ (3) ଅଦାଲତ ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରଶ୍ନଟିର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ।

ଚନ୍ଦୁ ଲାଲ୍ ବନାମ ଖଲିଲୁର ରହମାନ୍ ମାମଲାରେ, ଏ. ଆଇ. ଆର୍. (1950) ପି. ସି. 17ରେ ଲର୍ଡ ସିମଣ୍ଡସ୍ କହିଛନ୍ତି:

" ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ ଏହି ମତବାଦ ଲାଗୁ ହୋଇପାରେ ଯଦିଓ ପକ୍ଷ, ଯାହାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଉଛି, ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମାରେ ଉପସ୍ଥିତି ହେବା ଏବଂ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଭାବିନଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଯୋଗ୍ୟତା ଯୋଡ଼ିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଯଦି ଏପରି ଏକ ପକ୍ଷ ପୂର୍ବ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଆବଦ୍ଧ ହେବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପ୍ରଶ୍ନଟି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଥିଲା ଏବଂ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡିବ ବୋଲି ତାଙ୍କର ସୂଚନା ଥିଲା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନିହାତି ଥିବ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ ।"

ଆମେ କୌଣସି କାରଣ ଦେଖୁନାହୁଁ ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଏକ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ନିଷ୍ପତ୍ତି ସହ-ଦାବିଦାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଯଦି ଏହି ସମସ୍ତ ସର୍ତ୍ତ ସମାନ୍ତରାଳ ଭାବରେ ପୂରଣ କରାଯାଏ । ନ୍ୟାୟିକ ଅଧିକାରର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ ଆମକୁ *ଶେଓପର୍ସନ ସିଂହ ବନାମ ରାମନନ୍ଦନ ପ୍ରସାଦ ନାରାୟଣ ସିଂହ,* ଏଆଇଆର (1916) ପିସି 78 ରେ ବୋର୍ଡର ବିବୃତ୍ତିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ନ୍ୟାୟିକ ଅଧିକାରର ନିୟମ ପ୍ରାଚୀନ ପୂର୍ବାନୁମାନ ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୋଇଥିବାବେଳେ ଏକ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଯାହା ସବୁ ସମୟ ପାଇଁ ଅଟେ ଏବଂ ଅଦାଲତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିୟମର ପ୍ରୟୋଗ ଫର୍ମର ବୈଷୟିକ ବିଚାର ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ବରଂ ଆଇନରେ ଅନୁମୋଦିତ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେବା ଉଚିତ ।"

" ଏହି ନିୟମର କାରଣ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା ପରେ ଆଗ୍ରହୀ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସକ୍ଷମ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅନ୍ତିମ ରୂପରେଖ ଦିଆଯିବା : ଏବଂ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଜାଣିଶୁଣି ଏକ ପଦବୀ ବାଛିଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଏହାକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେବା ଏବଂ ପୂର୍ବରୁ ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଶାନ୍ତ ବ୍ୟବହାର ଦେଉଥିଲେ ଏବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଶାନ୍ତ ବ୍ୟବହାର କରିବା ନିୟମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୂଳଦୁଆକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଣଦେଖା କରିବା ଭଳି ହେବ । "

(ରାମ ଭାଜ ବନାମ ଅହମ୍ମଦ ସଇଦ ଅଖତର ଖାନ, ଏ ଆଇ ଆର (1938) ଲାହ 571 ଦେଖନ୍ତୁ)।

ଗୋଟିଏ ପଟେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ ଉପରୋକ୍ତ ନୀତିଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବ, ଯେଉଁମାନେ ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଇଡ୍କୋଲର ଆବେଦନରେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ସହ-ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ । ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଆଇ. ଡି. ସି. ଓ. ଏଲ୍. ର ଆବେଦନରେ ସହ-ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ ନୀତିର ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ, ଏହା ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ସେମାନଙ୍କ ଆବେଦନରେ ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଆଇ. ଡି. ସି. ଓ. ଏଲ୍. କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଅଦାଲତଙ୍କୁ ସକ୍ଷମ କରିବା ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ସଠିକ୍ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ସେହି ସହ-ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆନ୍ଦୋଳନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା କି ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଯେ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାରେ କଥିତ ତ୍ରୁଟି ବିଷୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଯେ ଏପରି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ଉପରଆଡ଼କୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି କି ନାହିଁ, ଯାହା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ତଥା ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସ୍ୱାଧୀନ ଦାବି ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଦାବିଦାରମାନେ ଅନ୍ୟ ତିନି ଜଣ ଉତ୍ତରଦାତା ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆବେଦନକାରୀ ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଇଡ୍କୋଲକୁ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ସହିତ କିଛି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ଏହି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସର୍ତ୍ତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ବାର୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇନଥିଲା, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ସହିତ ସହମତ ହେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ, ଟିସ୍କୋ (ଉପରୋକ୍ତ) ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତର ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ ଆଧାରରେ ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆମେ, ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 6 ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଚିଦାମ୍ବରମଙ୍କ ନିବେଦନ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା ଯେ ସମଗ୍ର 1261 ହେକ୍ଟର ଜମି ପାଇଁ

କିମ୍ବା କୌଣସି କମ୍ ପରିମାଣରେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ ପାଇଁ ଟିସ୍କୋ ଦାବି କରିବା ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ, , ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ସମସ୍ତ ଚାରି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଆବେଦନକାରୀ ତୁଳନାତ୍ମକ ଆବଶ୍ୟକତା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡିଥିଲା ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ, ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଉକ୍ତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ ଏହାର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ।ଏହି ଆଦେଶ ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଆଇ. ଡି. ସି. ଓ. ଏଲ୍. ର ଏସ୍. ଏଲ୍. ପି. ଗୁଡ଼ିକର ଯାଞ୍ଚ ପାଇଁ ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଣାଯାଇଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଜମି ଏକ ଏବଂ ସମାନ ଏବଂ ଟିସ୍କୋ ସମେତ ପାଞ୍ଚ ଜଣ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାର ଅଛନ୍ତି, ଯାହାର ତୁଳନାତ୍ମକ ଆବଶ୍ୟକତା କମିଟି ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇଥିଲା, ଯଦି ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନର ଉପରଆଡ଼କୁ ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦାବି କରିବା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହା ଅନ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆବେଦନକାରୀ ଟିସ୍କୋଙ୍କୁ ସିଧାସଳଖ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ପକ୍ଷଗୁଡ଼ିକର ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବି କରିବା ଏକ ସାଧାରଣ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ଏବଂ ସେହି ପ୍ରଭାବ ଆନ୍ତଃ-ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲା । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଏହି ସାଧାରଣ କାରଣ ପାଇଁ ତର୍ଜମା କରିବା କଷ୍ଟକର ଯେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା 3-7 ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବର୍ତ୍ତମାନର ଦାବି ଯେଉଁମାନେ ସମସ୍ତେ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ପକ୍ଷ ଥିଲେ, ଉକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ଏହି ସମସ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି କରେ । ସେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ଯେ ପରସ୍ପର ସହ-ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱାର୍ଥର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଏହି ଆନ୍ତଃ-ଦ୍ବନ୍ଦ୍ୱର ସମାଧାନ ପାଇଁ, ସାଧାରଣ ଆବେଦନକାରୀ ଟିସ୍କୋଙ୍କ ଦାବି ପୂରଣ ପାଇଁ କୌଣସି ଅନୁସନ୍ଧାନ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା କି? ଏହା ଅବଶ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯେ ଟିସ୍କୋ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ କେବଳ 400 ନୁହେଁ ବରଂ ସମଗ୍ର 1262 ଏବଂ ବିଜୋଡ଼ ହେକ୍ଟର ଜମି ମଧ୍ୟ ଆବେଦନ କରୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଥରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ସହ-ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ନେଇ ଆପେକ୍ଷିକ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା କାଏମ ରଖାଯିବା ପରେ, ଉକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଟିସ୍କୋକୁ ଏହାର ଏସ୍. ଏଲ୍. ପି. ରେ ଅଣ-ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବା ଏବଂ ଏହାର ଦାବି କରିବା କେବଳ 400 ଏବଂ ଅଳ୍ପ ହେକ୍ଟର ଜମି ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ରଖିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା, ଯାହା ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ସହ-ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମୋଟ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ବଜାୟ ରଖିକେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ ଏହାର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର

କରାଯାଇଥିଲା । କୌଣସି ଅତିରିକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପାଇବା ପାଇଁ ଟିସ୍କୋର ଦାବି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । ସେହି ପକ୍ରିୟାଗୁଡିକରେ ଆଗକୁ ବଢିବା ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଅଦାଲତକୁ ସେମାନଙ୍କ ପାରସ୍ପାରିକ ମତଭେଦ କିମ୍ବା ଦାବିର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରିଥିଲା । ଏହି ବିବାଦ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଚାଲିଥିବା ମାମଲାର ପରିସରଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବାହାର ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ପଟେ ଟିସ୍କୋ, ଯାହାଙ୍କୁ 400 ଏବଂ ଅଳ୍ପ ହେକ୍ଟର ଜମି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପଟେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦରେ ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କର ତୁଳନାତ୍ମକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ନେଇ ହୋଇଥିବା ସମୁଦାୟ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ, ଟିସ୍କୋର କୌଣସି ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ପ୍ରଦାନ ଦାବିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଥିଲା ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆନ୍ତଃ-ପକ୍ଷ ବିବାଦର ପ୍ରକୃତିକୁ ତର୍ଜମା ଆଦେଶ ପାଇଁ, ଏକ ସରଳ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ନେବା ଲାଭଦାୟକ ହେବ ।

ମନେକରନ୍ତୁ, 'ଏ', 'ବି' ଏବଂ 'ସି' ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଦତ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିରେ 100 ପ୍ରତିଶତ ଅଂଶ ଦାବି କରନ୍ତି, 'ଏ' 'ବି' ଏବଂ 'ସି' ଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ନିଜ ଦାବିକୁ ବିଚାର କରିପାରିବ । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ 'ଏ' କୁ ମାତ୍ର 50 ପ୍ରତିଶତ ଅଂଶ ମିଳିଥିବା ବେଳେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରତିବାଦୀ 'ବି' ଏବଂ 'ସି' ଙ୍କୁ 25 ପ୍ରତିଶତ ଲେଖା ଅଂଶ ମିଳିଛି । ‘ଏ’ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା 50 ପ୍ରତିଶତ ପରିବର୍ତ୍ତେ 100 ପ୍ରତିଶତ ଅଂଶ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରେ | ବି, ତଥାପି, 25 ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ଅଂଶ ‘ସି’ସହିତ ଧରନ୍ତୁ 30 ପ୍ରତିଶତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦାବି କରେ । ତଥାପି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନରେ ସେମାନଙ୍କର ଆନ୍ତଃ ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇନପାରେ କାରଣ ଯଦି B ଏବଂ C ର ଅଂଶଧନ ଏକତ୍ର ରଖାଯାଏ, ଯାହା ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଧରାଯାଏ 50 ପ୍ରତିଶତ, ତାହା 50 ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ଦାବିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ଆବେଦନରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାଖଲ ନକରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ କାରଣ ସମ୍ପତ୍ତି ଗୋଟିଏ ଏବଂ ସମାନ । ତେଣୁ, 'A' ର ଆବେଦନରେ 'A' ର ବିରୋଧ ପାଇଁ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା 'B'

ଏବଂ 'C' ର ଏକ ସାଧାରଣ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ରହିବ ଏବଂ 'ବି' କୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା କିମ୍ବା 'ବି' ଏବଂ 'ସି' ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଆନ୍ତଃ ବିବାଦର ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଏବଂ 'B' ର 30 ପ୍ରତିଶତ ଅଂଶ ଏବଂ 'ସି' ର 20 ପ୍ରତିଶତ ଅଂଶ ଥିଲା କି ନାହିଁ ତାହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ପୁନର୍ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଯଦିଓ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଏହି ଦୁଇ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ବି ଏବଂ ସି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱାର୍ଥର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ହୋଇପାରେ, ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ 'ଏ' ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମିଳିତ ଭାବରେ ନିବେଦନ କରିବା ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ସେ 50 ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ କିଛି ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି ଏବଂ ଗୋଟିଏ ପଟେ A ଏବଂ B ଏବଂ C ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଆବେଦନର ମୋକଦ୍ଦମ ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ, ଅଦାଲତ ପାଇଁ B ଏବଂ C ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ ସମାଧାନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ନାହିଁ ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଯେତେବେଳେ 'ଏ' ଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ଦିଆଯାଏ ଯେ ତାଙ୍କର 50 ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ଅଂଶ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ଡିକ୍ରି ନିଶ୍ଚିତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ନିଜ ନିଜ ଅଂଶ ବିଷୟରେ 'B' ଏବଂ 'C' ଙ୍କ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବିବାଦକୁ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ନିଷିଦ୍ଧ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସି. ପି. ସି. ର ଧାରା 11ର ଚତୁର୍ଥ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଏପରି ଏକ ବିବାଦ ଭାବେ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ବି ଦ୍ୱାରା ଏହା ଉଠାଯାଇଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଉଠାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା । ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ, 'ଏ'ର ଦାବିକୁ ତାଙ୍କ ଆବେଦନରେ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ B ଏହାକୁ C ବିରୋଧରେ ଉଠାଇ ଥାଆନ୍ତା । ଏପରି ଏକ ଦାବି B ଏବଂ C ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ହୋଇପାରିବ ଯଦି ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏହାର ଅବସର ସୃଷ୍ଟି ହେବ ଏବଂ ଏ ର ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯିବ ଯାହା ସମାନ ମକଦ୍ଦମା ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତାଙ୍କର ଅଂଶକୁ 50 ପ୍ରତିଶତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ ରଖିବ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଭବିଷ୍ୟତରେ କୌଣସି ମକଦ୍ଦମା ମାମଲାରେ ସମାନ ସମ୍ପତ୍ତିରେ 25 ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ଅଂଶ ଦାବି କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବେ, ସେତେବେଳେ B ବିରୁଦ୍ଧରେ C ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଉପସ୍ଥାପିତ ହେବ ନାହିଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଚିଦାମ୍ବରମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିବେଦନ କରାଯାଇଥିବା ପରି ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ କେବଳ କ୍ଷେତ୍ର ଗୋଟିଏ ଏବଂ ଟିସ୍କୋ ସମେତ 5 ଜଣ ଦାବିଦାର ଥିଲେ ଯାହାଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଶର୍ମା କମିଟିର ରିପୋର୍ଟ ଆଧାରରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ପାରସ୍ପାରିକ ଦାବି ଟିସ୍କୋ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତାର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଅଣାଯାଇଥିଲା ସେତେବେଳେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ

ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଉତ୍ତରଦାତା 3 ରୁ 7ଙ୍କ ପରସ୍ପାରିକ ଦାବି ଯଥା , ଯେଉଁମାନେ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ସମସ୍ତ ସହ-ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେତୁ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ ଏବଂ ଏହାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରି ଭବିଷ୍ୟତର ମକଦ୍ଦମାର ବିଷୟ କରାଯାଇ ପାରିନଥାନ୍ତା ।

ଏହା ମଧ୍ୟ ତର୍ଜମା କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଯେ ଶ୍ରୀ ଚିଦାମ୍ବରମ ସିପିସିର ଆଦେଶ 41 ନିୟମ 22 ର ପ୍ରୟୋଗ କିପରି ଗୁରୁତ୍ବ ପକାଇଥିଲେ ଯାହା କେବଳ ସେତେବେଳେ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ଆବେଦନରେ ଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା ଏହା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଥିବା ନିମ୍ନ ଅଦାଲତର ଆଦେଶକୁ କୌଣସି ଆଧାରରେ ସମର୍ଥନ କରିପାରିବେ । ଟିସ୍କୋଙ୍କ ଆବେଦନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପୂର୍ବ ରାୟକୁ କୌଣସି ଆଧାରରେ ସମର୍ଥନ କରିବାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନଥିଲା, ଯାହା ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଭୁଲ୍ ଭାବରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଆବେଦନକାରୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17 ଅଗଷ୍ଟ 1995ର ଆଦେଶକୁ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ କମ୍ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିଥିବା ଆଧାରରେ ସମର୍ଥନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।ଏପରି ଅଭିଯୋଗ ଆଦେଶ ଉପରେ ଆପତ୍ତି କରିବା ଏବଂ ଏହାକୁ ସମର୍ଥନ ନକରିବା ଭଳି ହେବ । ତେଣୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନକାରାତ୍ମକ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ଦିଆଯାଇଛି ।

ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 3:

ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ନେଇ ଆମେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ପ୍ରତି ଆମର ଉତ୍କଣ୍ଠାପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାର ଦେଇ ଆସିଛୁ । ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଟିସ୍କୋ (ଉପରୋକ୍ତ) ରେ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ସମୟରେ ଆବେଦନକାରୀ ଫେକର ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନିଶ୍ଚିତତା କାଠଗଡାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଅଦାଲତ ତା 5.10.95 ରିଖର ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ଶୁଣାଣି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହାର ରାୟକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଫେକର୍ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ଆକଳନ କରିସାରିଥିଲା ଯାହା ଶର୍ମା କମିଟି ତଥା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ ଏହାର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା । କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ, ତା 'ପରେ 23 ଅଗଷ୍ଟ, 1995ରେ ଫେକର୍ ନିଜେ 462.406 ହେକ୍ଟର ପାଇଁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲା, ସମ୍ଭବତଃ ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଆକଳନ

କରାଯାଇଥିବା ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା ଠାରୁ ବହୁତ ଅଧିକ ଥିଲା । ଯଦି ଏହା ସତ୍ୟ, ତେବେ ଯେତେବେଳେ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ଜଣେ ପକ୍ଷ ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ, ଯିଏକି 5 ଅକ୍ଟୋବର, 1995ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995ର ଆଦେଶରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଶର୍ମା କମିଟି ରିପୋର୍ଟ ସଠିକ ଥିଲା କି ନାହିଁ ସେ ନେଇ ପ୍ରଶ୍ନର ବିଚାର ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନକାରୀ ଫେକରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଧରାଯାଏ ।

ଏହା ବିଚକ୍ଷଣତାର ସହ ନୀରବ ରହିଲା ଏବଂ ସମଗ୍ର କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଉକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲା । ଅର୍ଥାତ୍, 5 ଅକ୍ଟୋବର, 1995 ସୁଦ୍ଧା, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଜଣେ ଉତ୍ତରଦାତା ଭାବେ ଫେକର ଜାଣିଶୁଣି ଉକ୍ତ ଆଦେଶର କୌଣସି ଗ୍ରହଣୀୟ ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିନଥିଲା, ଯଦି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ନେଇ କମ୍ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଦ୍ୱାରା ଏହା ବ୍ୟଥିତ ହୋଇଥିଲା । ଅପରପକ୍ଷରେ, ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରଖିବା ପାଇଁ 1995 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର ମାସ 5 ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହାର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା । ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଠିକ୍ ଯାହା ଏହି ଅଦାଲତ 23 ଜୁଲାଇ, 1996 ରେ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବା ରାୟରେ କରିଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଟିପ୍ପଣୀ କରିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଯେ 1995 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 17 ତାରିଖର କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଆପତ୍ତି କରି ଫେକର 1996 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 19 ତାରିଖରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଓ. ଜେ. ସି.ସଂଖ୍ୟା 1474/96 ଦାଖଲ କରିଥିଲା । ଫେକରକୁ ଜଣାଥିବା କାରଣରୁ ଏହି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଏହି ଅଦାଲତରେ ବିଚାର ପାଇଁ ପଠାଇବା ଉଚିତ ମନେ କରିନଥିଲା । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଏହା ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଦେଶ ପାଇଁ ଏହାର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଚଳାଇ ନାହିଁ । ଫେକରର ଏହି ଆଚରଣ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହା 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ଥିଲା । ଏହା ଅନ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବିବାଦ ଉଠାଇନଥିଲା, ଯେଉଁମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ କିମ୍ବା ଏପରିକି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ, ଯାହା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଏକ ପକ୍ଷ ଥିଲା । ଏହା ଏହି ଦିଗ ଉପରେ ନୀରବ ରହିଲା ଏବଂ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ର ଆଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲା ଏବଂ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ

ସଫଳତାର ସହ ନିଶ୍ଚିତ କଲା । ତେଣୁ, ଏହା ବହୁତ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଯେ, ଫେକର ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହି ଆଦେଶକୁ ବିରୋଧ କରିବା ପାଇଁ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଇଥିଲା । ତେଣୁ, 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଉପରେ ଏହାର ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ସଚେତନ ଭାବରେ ଛାଡ଼ କରିବାର ନୀତି ଉପରେ ଏହା ସ୍ଥିର କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତା ଆକଳନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଫେକର ଏହାର ଅଭିଯୋଗକୁ ଛାଡି ଦେଇଛି । ଏହାର ଆଚରଣରୁ ଜଣାପଡିଥିଲା ଯେ, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17 ଅଗଷ୍ଟ 1995ର ଆଦେଶରେ ଏହା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଆଗାମୀ 50 ବର୍ଷ ପାଇଁ କ୍ରୋମ ଇସ୍ପାତ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆକଳନ କରାଯାଇଥିବା ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ପରିମାଣର ଜମିକୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରର ମଞ୍ଜୁରୀ ଦେବା ପାଇଁ ସୁପାରିଶ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ନିବେଦନରେ ଆମେ ଯଥେଷ୍ଟ ସାରମର୍ମ ପାଇଛୁ ଯେ ଫେକର ନିଜ ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ସଠିକ୍ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିବାଦକୁ ଛାଡ କରିଥିଲା ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ ଏହାର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନରେ ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲା ।

ସମ୍ମତି ପ୍ରଶ୍ନ ବ୍ୟତୀତ, ଫେକର ମଧ୍ୟ ବିବନ୍ଧନ ଆଧାରରେ ଅନୁପଯୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ହେବ । ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, ଏହାର ବିଚାରାଧୀନ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଓଜେସି ସଂଖ୍ୟା 1474/96 ଏହି ଅଦାଲତରେ ବିଚାର ପାଇଁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହୋଇନଥିଲା, ଯେତେବେଳେ କି ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଅକ୍ଟୋବର 1995 ସୁଦ୍ଧା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17 ଅଗଷ୍ଟ 1995 ର ଆଦେଶ ଉପରେ ବିଚାର କରାଯାଉଥିଲା, ଯାହା ଏହି ଅଦାଲତର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଇଡ୍କୋଲ୍ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏସ୍. ଏଲ୍. ପି. ରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା ଭାବେ ଫେକର ଯେତେବେଳେ ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲା, ସେତେବେଳେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ସମେତ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମନରେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଏକ ଧାରଣା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ଯେ ଏହା 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995ର ଆଦେଶକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସମର୍ଥନ କରୁଥିଲା । ଏହି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ, ଫେକରର ଉପରୋକ୍ତ ଆଚରଣ

ହେତୁ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବୈଧ ଭାବରେ ଅନୁମାନ କରିପାରିଲେ ଯେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ପକ୍ଷଗୁଡ଼ିକର ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନଥିଲା । ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହାର ଆଚରଣରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଫେକରର ସେହି ସ୍ପଷ୍ଟ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଉପରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବୈଧାନିକ ଭାବରେ ଏହି ଆଧାରରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରିବେ ଯେ ବିଶେଷଜ୍ଞ କମିଟି ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଫେକର ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦାବି କରୁଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଅବଶିଷ୍ଟ ଜମି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଅବଶିଷ୍ଟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ ଉପଲବ୍ଧ ହେବ । ଫେକରର ଆଚରଣ କାରଣରୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ଚାରି ଦାବିଦାରଙ୍କ ଆପେକ୍ଷିକ ଆବଶ୍ୟକତାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି 29 ଜୁନ୍, 1997 ରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଏହା ଟିପ୍ପଣୀ କରିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଫେକର କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଉତ୍ତରଦାତା/ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଫେକର ସମେତ ଚାରି ଦାବିଦାରଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ 50 ପ୍ରତିଶତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହ୍ରାସ କରିବା ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ କରିନାହାଁନ୍ତି, ଯାହା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଛି ।ଏହିପରି ଭାବରେ, ଆବେଦନକାରୀ କେବଳ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ର ଆଦେଶରେ ରାଜି ହୋଇନଥିଲେ, ବରଂ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଏହା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ, ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ଆକଳନ କରି ଫେକର ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲା ଯେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଏହାର ଆକଳନ କରାଯାଇଥିବା ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟରୁ ଅତି କମରେ 50 % ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ, ଯାହା ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ସେହି ପରିମାଣରେ ଜମିର ଉପଯୁକ୍ତ ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବ । ତେଣୁ, ଜୁନ୍ 29,1997ରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କେବଳ ଫେକର ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ବରଂ ଟିସ୍କୋର ମାମଲା (ଉପରୋକ୍ତ) ରେ ରାୟ ପ୍ରଦାନ ଆଦେଶ ସମୟରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନ୍ୟ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱୀକୃତ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଉପରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଛି ବୋଲି ଧରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଫେକର ଦ୍ୱାରା ଉପରୋକ୍ତ ରାୟରେ ପରିଣତ ହେଉଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଅସନ୍ତୋଷଜନକ ମନୋଭାବ କାରଣରୁ କେବଳ ଅନ୍ୟ ତିନି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାର ନୁହେଁ, ବରଂ କେନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସରକାରମାନେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ ଏବଂ 17 ଅଗଷ୍ଟ,

1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଫେକର ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଅସନ୍ତୋଷଜନକ ମନୋଭାବରୁ ପ୍ରେରିତ ନିବେଦନ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଆଦେଶ କେବଳ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଫେକର ସମର୍ଥନ କରିନଥିଲା, ବରଂ ଏହା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଫେକର ପାଇଁ ଫେରିଯିବା ଏବଂ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶରୁ ବାହାରିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଗଲାଣି । ତେଣୁ, ବିବନ୍ଧନ ନୀତି ଉପରେ ମଧ୍ୟ, ଫେକରକୁ ବିଶେଷଜ୍ଞ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତ ଏବଂ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଜଣେ ସହାୟକ ଉତ୍ତରଦାତା ଭାବରେ ଫେକର ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଥିବା ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଦ୍ୱାରା ଆବଦ୍ଧ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଫେକର ଦୁଇ ନାଆରେ ଏକା ସମୟରେ ଗୋଡ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଅତୀତରେ ନିବେଦନ କରିଥିବା ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ନିବେଦନ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଯେତେବେଳେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଟିସ୍କୋ ମାମଲା (ଉପରୋକ୍ତ)ର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିଥିଲେ । ଏହା ଓଲଟି ଯାଇ କହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଅଦାଲତ ଉକ୍ତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ନଥିଲା ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ *ଟିସ୍କୋର ମାମଲା* (ଉପରୋକ୍ତ) ରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଆଡ଼କୁ ଯିବା, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଦେଖୁ ଯେ ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାର ଯଥା ଟାଟା ଲୌହ ଓ ଇସ୍ପାତ କମ୍ପାନୀ , ଓଡ଼ିଶା ଶିଳ୍ପ ଉନ୍ନୟନ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ୍,ଲୌହ ମିଶ୍ରଧାତୁ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ୍,ଫେକର ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା 3 ରୁ 7 ଜଣ ଉତ୍ତରଦାତା, ଯେଉଁମାନେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ସମସ୍ତ ପକ୍ଷ ଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିର ସମର୍ଥନରେ ଶୁଣାଣି କରାଯାଇଥିଲା । ଯଦିଓ ଆବେଦନକାରୀ ଲୌହ ମିଶ୍ରଧାତୁ ନିଗମ ଲିମିଟେଡର ବର୍ତ୍ତମାନର ଯୁକ୍ତିକୁ ବୈଷୟିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ କିମ୍ବା ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ବାରଣ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଲୌହ ମିଶ୍ରଧାତୁ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ ସମେତ ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ପରେ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦୀର୍ଘ ଦିନ ଧରି ଚାଲିଥିବା ବିବାଦକୁ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ୟାକେଜ୍ ଚୁକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ପରି ମନେହୁଏ ଏବଂ ଜନସ୍ୱାର୍ଥରେ ଏହି ମୂଲ୍ୟବାନ ଖଣିଜ କ୍ରୋମ୍ ଧାତୁର ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ବିତରଣର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଫଳପ୍ରଦ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହାକୁ

ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ଆଣିଥିଲେ । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଟିସ୍କୋ ମାମଲାରେ (ଉପରୋକ୍ତ) ରିପୋର୍ଟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 63 ରୁ 64 ରେ ପୃଷ୍ଠା 726 ରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ମନ୍ତବ୍ୟକୁ ସୂଚିତ କରିବା ଲାଭଦାୟକ ଅଟେ:

"63. ଆମେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କମିଟିର ରିପୋର୍ଟକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରିଛୁ ଏବଂ ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛୁ ଯେ ଯଦିଓ ସବୁଗୁଡାକ ନୁହେଁ ଏହି ବିବାଦଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ,ରିପୋର୍ଟରେ ସମାଧାନ କରାଯାଇଛି । ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା କଷ୍ଟକର ମନେକରୁଛୁ ଯେ ରାଓ କମିଟି ଆବଦ୍ଧ ଖନନର ଧାରଣାକୁ ସମର୍ଥନ କରିନଥିଲା କାରଣ, ଯେପରି ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛୁ, ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଏମିତି କରେ । ଭାରତୀୟ ଧାତୁ ମାମଲାରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ପରେ ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲୁ ଯେ ଆବଦ୍ଧ ଖନନର ଆବଶ୍ୟକତା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ମତାମତ ଦେବାରୁ ଦୂରେଇ ରହିଥିଲେ କାରଣ ଏହା ଏହାର ବିଚାର ପାଇଁ ଉଠିନଥିଲା; ତଥାପି, ଏହା ସୁପାରିଶ କରିଥିଲା ଯେ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କ୍ରୋମାଇଟ୍ ଧାତବ ପଦାର୍ଥ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଢଙ୍ଗରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯିବ । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ ରାଓ ରିପୋର୍ଟରେ କିମ୍ବା କମିଟିର ରିପୋର୍ଟରେ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଆବଦ୍ଧ ଖନନର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଏହି ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇ ନାହିଁ ଯେ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶିଳ୍ପ, ଏହାର ଅବସ୍ଥିତି ହେତୁ, ଏକ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପାଇବାକୁ ହକଦାର । ଏକ ଶିଳ୍ପର ଅନ୍ତଃ ଆବଶ୍ୟକତା ହେଉଛି ଏକ କାରକ ଯାହାକୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା ସମୟରେ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ପଡିବ, କିନ୍ତୁ ଏହା ତୁଳନାତ୍ମକ ସ୍ତରରେ କରିବାକୁ ପଡିବ । କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଏକ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର କିମ୍ବା ନବୀକରଣ କରିବାରେ ନିଜର ବିବେକାଧିକାରର ପ୍ରୟୋଗ କରୁଥିବାବେଳେ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏକ ଶିଳ୍ପର ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଭାବରେ ଲୁହାପଥର ଶୋଷଣ କରିବାର କ୍ଷମତା, ଏକ ପ୍ରମୁଖ ବିଚାର ହେବ । *ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପକ୍ଷ ଅନ୍ତଃ ଉପଯୋଗ ପାଇଁ ଖଣିଜ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ବୋଲି ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ନିବେଦନକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।* କମିଟି ଏହାର ରିପୋର୍ଟର 260-263 ପୃଷ୍ଠାରେ ଏହି ଦିଗକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ଯାଞ୍ଚ କରିଛି । *ଅନ୍ତଃ ବ୍ୟବହାର ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ବୁଝିବା ପାଇଁ, କମିଟି ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ତଦନ୍ତ କରିଥିଲା । ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ*

ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଉତ୍ପାଦନ ଶିଳ୍ପ ଅଛି ଯାହା ମୂଲ୍ୟଯୁକ୍ତ ଉତ୍ପାଦ ଉତ୍ପାଦନ କରେ ଏବଂ ଦେଶ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ବିଦେଶୀ ମୁଦ୍ରା ଅର୍ଜନ କରେ, ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ମତ ଥିଲା ଯେ ଖଣିଜ ବିକାଶ ତଥା ରାଷ୍ଟ୍ରର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ସେମାନଙ୍କର ମୋଟ ଆବଶ୍ୟକତାର ବିଶ୍ଳେଷଣ ଆବଶ୍ୟକ । ଏହାକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୂଚନା ଆଧାରରେ, କମିଟି ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ମୋଟ 50 ବର୍ଷର ଅବଧି ପାଇଁ ଆଇ. ସି. ସି. ଏଲ୍., ଆଇ. ଏମ୍. ଏଫ୍. ଏ., ଫେକର ଏବଂ ଜେ. ଏସ୍. ଏଲ୍. ର ଆବଦ୍ଧ ଏବଂ ବାସ୍ତବିକ ଆବଶ୍ୟକତା ଉପରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିଥିଲା । ଏହାର ରିପୋର୍ଟର ପୃଷ୍ଠା 349ରେ, କମିଟି, ଇସ୍ପାତ ମିଶ୍ରଧାତୁର ଆନୁମାନିକ ଆବଦ୍ଧ ଏବଂ ବାସ୍ତବିକ ଆବଶ୍ୟକତା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଟିପ୍ପଣୀ ଦେଇଛି । ଏହା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ରେକର୍ଡ କରାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟର ଏକ ଅନୁସନ୍ଧାନ ହୋଇଥିବାରୁ, ଆମକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ତଥ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ ଉପଭୋଗର ତର୍କର ଏକ ଆଧାର ଅଛି । ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ବଣ୍ଟନ ନୀତିର ପ୍ରୟୋଗ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ପରିସ୍ଥିତି ଏବଂ ଅଭାବୀ ଉତ୍ପାଦନକାରୀମାନେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା ସମସ୍ୟାକୁ ସୂଚିତ କରି କମିଟି ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାକୁ ସୁପାରିଶ କରିବାରେ ସଠିକ୍ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଗ୍ରହଣ କରିଛି ।

64. ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ କମିଟି 'ଖଣିଜ ବିକାଶ' ର ଧାରଣାକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବା ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଛି ଏବଂ ଏହି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଛି ଯେ ଏହା ଆବଦ୍ଧ ଖନନର ଧାରଣା ତଥା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ବଣ୍ଟନ ନୀତିକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ।

5. କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17.8.1995 ତାରିଖର ଆଦେଶ ବୈଧତା ଯାହା ଘୋଷଣା କରିଥିଲା ଯେ 406 ହେକ୍ଟର ଅଞ୍ଚଳରେ ଟିସ୍କୋ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ ଏହାର ଚାହିଦା ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିବ ।

65. କମିଟି ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଏହା ସମ୍ମୁଖରେ ହାଜର ହୋଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପକ୍ଷର ଖଣିଜ ଖନନ ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ଏକ ଆକଳନ କରିଥିଲା ଯେ ଟିସ୍କୋର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ନବୀକରଣ କରିବା ସମୟରେ ଏହା ଏକ ମୌଳିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ଥିଲା । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ, ଏହା ଓକିଲଙ୍କ ନିବେଦନ, ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ବୈଷୟିକ ପ୍ରମାଣ ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବୈଷୟିକ ସୂଚନା ଉପରେ

ନିର୍ଭର କରିଥିଲା । ଟିସ୍କୋ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଟିସ୍କୋ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ସମସ୍ତ ବୈଷୟିକ ଆଧାର ଏବଂ ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବା ପରେ, କମିଟି ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଥିଲା ଯେ 461 ହେକ୍ଟର ସଂଲଗ୍ନ ଅଞ୍ଚଳରେ ଏହାର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର 20 ବର୍ଷ ପାଇଁ ନବୀକରଣ କରାଯିବା ଉଚିତ ।

୬୬. କମିଟିର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ କରି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଏହାର 17.୫.1995 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ସୁପାରିଶ କରିଥିଲେ ଯେ ଟିସ୍କୋର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର 40୬ ହେକ୍ଟର ହ୍ରାସ ହୋଇଥିବା ଅଞ୍ଚଳରେ 20 ବର୍ଷ ପାଇଁ ନବୀକରଣ କରାଯିବ ।ହ୍ରାସର କାରଣ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

67. କମିଟିର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଦେଶ ଅନେକ ବୈଷୟିକ ଆଧାରରେ ଟିସ୍କୋ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିରୋଧ କରାଯାଇଛି ।ଏଥିମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବରୁ ସମାଧାନ ହୋଇସାରିଛି ।

୬୫. ଏହି ସମୟରେ, ସମଗ୍ର ମାମଲା ପ୍ରତି ଆମର ସାଧାରଣ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ବିଷୟରେ କିଛି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଆମେ ଭାବୁଛୁ । ଏହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ଯେଉଁଠାରେ ଆଇନଗତ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡିକ ନୀତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଏବଂ ଅନେକ ବୈଷୟିକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ସହିତ ଜଡିତ । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆଇନ ଅଦାଲତମାନଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତର୍କ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସତର୍କତାର ସହ ନିଜ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, କାରଣ ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନୀତି ସମ୍ବିଧାନ ଏବଂ ଆଇନ ସହିତ ଅସଙ୍ଗତ ନୁହେଁ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ନୀତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଏହାର ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ବିବାଦ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବା ପାଇଁ ଏକ କମିଟି ଗଠନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ବିଭିନ୍ନ ସରକାରୀ/ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ସଂସ୍ଥାରୁ ଉଚ୍ଚସ୍ତରୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ନେଇ ଏକ କମିଟି ଗଠନ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ଏଥିରେ ଜଡ଼ିତ ସମସ୍ତ ବୈଷୟିକ ଏବଂ ଦୀର୍ଘକାଳୀନ ବିଚାରର ମୁକାବିଲା କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲେ । ଏହି କମିଟି, ଏହାର ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ପହଞ୍ଚିବା ସମୟରେ, ଅନେକ ନୀତିଗତ ଦସ୍ତାବିଜ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏକ ସାମଗ୍ରିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଗ୍ରହଣ

କରିଥିଲା । ଆମ ବିଚାର ପାଇଁ ଉପୁଜିଥିବା ଆଇନଗତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆମେ ଆମର ମତାମତ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛୁ ।ଏହି ଅଧିନିୟମ ର ଯୋଜନାରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରର ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ନବୀକରଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନୀତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପାଖରେ ସ୍ୱାଧୀନତା ରହିଛି । ନୀତିକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଥିବା ବିଷୟ ଏବଂ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ବୈଷୟିକ ବିଶେଷଜ୍ଞତା ଆବଶ୍ୟକ, ଆମେ ସେହି କମିଟିର ସୁପାରିଶକୁ ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛୁ ଏବଂ ଅନୁସରଣ କରିଛୁ, ଯାହା ଏହି ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ପାଇଁ ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ।

(ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି)

ଉପରୋକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାର ସମାନ ଅଞ୍ଚଳରୁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଚାହୁଁଥିବା ପକ୍ଷଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଥରେ ବିଶେଷଜ୍ଞ କମିଟି ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ କେବଳ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ ବରଂ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଥିଲା, ଏହିପରି ଏକ ବିରଳ ଏବଂ ମହଙ୍ଗା ଖଣିଜ ପଦାର୍ଥର ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ବର୍ଣ୍ଟନ ନୀତି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଥିଲା । ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ କିମ୍ବା ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟର ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଛାଡ଼ି,ଏହି ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ବିକଶିତ ହୋଇଥିବା ଏହି ପ୍ୟାକେଜକୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ବୋଲି ଧରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଥରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏହା ହେବା ପରେ, ଏହା ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ ସମ୍ପୃକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ସଙ୍କେତ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ମୂଲ୍ୟବାନ ଖଣିଜ ପାଇଁ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଦାରଙ୍କ ଆପେକ୍ଷିକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆକଳନ କରିବା ଏକ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ମାପକାଠି ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଅଞ୍ଚଳରେ ସେହି ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାରୁ ଲୌହ ମିଶ୍ରଧାତୁ ନିଗମ ଲିମିଟେଡ଼ସମେତ ଏହି ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଦେଇ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଥିବା ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କୌଣସି ବୈଷୟିକ ଆଧାରରେ ଏହି ରାୟର ବ୍ୟାପକତା ବାହାରେ ଯିବାକୁ ଅକ୍ଷମ କରିବ । ତେଣୁ ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଉଛି ଏକ ଅତିରିକ୍ତ ଆଧାର ଯାହା ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 136 ଅନୁଯାୟୀ ଆମଠାରୁ କୌଣସି ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟଥା, ଏହା ସମଗ୍ର

ଯୋଜନାକୁ ନିଷ୍ଫଳ କରିବା ପରି ହେବ ଏବଂ ଏହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟକୁ ଏହାର ପ୍ରକୃତ ବିଷୟବସ୍ତୁ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ । ଟିସ୍କୋଙ୍କ ଆବେଦନରେ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଉପରେ, ଉତ୍ତରଦାତା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ କେବଳ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17th ଅଗଷ୍ଟ, 1995ର ନିଶ୍ଚିତ ଆଦେଶକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ବାକି ଥିଲା । ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛୁ ଯେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା କୌଣସି ଦଳ ଯଥା ଗୋଟିଏ ପଟେ ଏଫ୍. ଏ. ସି. ଓ. ଆର୍. ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପଟେ 3 ରୁ 7 ଉତ୍ତରଦାତା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଦେଶକୁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପତ୍ତି କରିନାହାଁନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏହି ଦାବିଦାରଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆପେକ୍ଷିକ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ 50 ପ୍ରତିଶତ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଅବଶ୍ୟ, ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆବେଦନ ସହିତ, ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଉତ୍ତରଦାତା 3 ରୁ 7 ଙ୍କ ଅବଶିଷ୍ଟ ଦାବିକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ବାଧ ହେବେ, ଯାହା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକର 50 ପ୍ରତିଶତ ବଳକା ପୂରଣ ପାଇଁ ସେହି ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାରୁ ଖଣି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପାଇଁ ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ, ଜୁନ 29,1997ର ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଓଡିଶା ସରକାର 16 ନଭେମ୍ବର,1998 ର ଆଦେଶରେ ଇସ୍ପାତ ଓ ଖଣି ବିଭାଗର ଅତିରିକ୍ତ ସଚିବ ଶ୍ରୀ ଜଗଦୀଶ ପ୍ରସାଦ ଦାଶ, ଆଇଏଏସଙ୍କ ଅଧ୍ୟକ୍ଷତାରେ ଏକ କମିଟି ଗଠନ କରି ଆବଶ୍ୟକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ।

ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟର ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଉକ୍ତ କମିଟି ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାରେ କ୍ରୋମାଇଟ୍ର ଅଧିକ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଫେକର ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ ତିନି ଦାବିଦାର ଯଥା, ଇମ୍ଫା , ଆଇ. ସି. ସି. ଏଲ୍., ଇସ୍ପାତ ଏବଂ ମେସର୍ସ ଜିନ୍ଦଲ ଷ୍ଟ୍ରିପ୍ସଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରିବ, ଯାହା 27 ଜୁନ୍, 1997 ର ଆଦେଶ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ଆଡ଼କୁ ଫେରିବୁ, ଆମେ ଦେଖିବୁ ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ସମସ୍ତ ଚାରି ଦାବିଦାରଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ 50 ପ୍ରତିଶତ ହ୍ରାସ କରିବା ପରେ, ଉପଲବ୍ଧ 855.476 ହେକ୍ଟର ଜମି ମଧ୍ୟରୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁ ମୋଟ କ୍ଷେତ୍ର ଆବଣ୍ଟନ କରାଯିବ ତାହା 419.18 ହେକ୍ଟର ହେବ । ଅର୍ଥାତ୍, ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଏବଂ ଅଭାବୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆକଳନ ଆଦେଶ ପାଇଁ ଶ୍ରୀ ଜଗଦୀଶ ପ୍ରସାଦ ଦାଶଙ୍କୁ କମିଟିର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ

ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିବା 16.11.98 ତାରିଖର ଏହାର ଅଧିସୂଚନାର ମିଳିତ ପଠନ ପରେ, ନିମ୍ନଲିଖିତ ଚିତ୍ର ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଛି । ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାରେ ଥିବା 855.476 ହେକ୍ଟର ଜମି ମଧ୍ୟରୁ 406 ହେକ୍ଟର ଜମି ଟିସ୍କୋକୁ ଫେରାଇ ଦିଆଯିବା ପରେ ଅନ୍ୟ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କୁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା ଲାଗି ଉପଲବ୍ଧ ଥିବା ଜମି ମଧ୍ୟରୁ 419.181 ହେକ୍ଟର ଜମିକୁ ଉପରୋକ୍ତ ଚାରୋଟି ଦାବିଦାର, ଯଥା ଫାକୋର ଏବଂ 3ରୁ 7 ଜଣ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ, ଉପରୋକ୍ତ ଚାରି ଜଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ଅନ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାରେ ଉପଲବ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ରର ବଳକା ପରିମାଣ ହେବ 436.295 ହେକ୍ଟର । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଶ୍ରୀ ଜଗଦୀଶ ପ୍ରସାଦ ଦାଶ ଏବଂ ଓଡିଶା ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ ଦାବିଦାରମାନଙ୍କୁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ, ଯାହାର ଆବେଦନ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ବିଚାରାଧୀନ ଅଛି ଏବଂ ଏହା କରିବା ସମୟରେ, ଉକ୍ତ କମିଟି ଏବଂ ଓଡିଶା ସରକାରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଫେକରକୁ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଅବଶିଷ୍ଟ 50 ପ୍ରତିଶତ ଆକଳନ ଆବଶ୍ୟକତା ତଥା ଓଡିଶା ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱଷ୍ଟ କରାଯାଇଥିବା ଏବଂ ଏହାର ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୋହରା ଯାଇଥିବା 3 ରୁ 7 ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ହେଉଛି ସର୍ବାଧିକ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଯାହା ଟିସ୍କୋର ମାମଲା (ଉପରୋକ୍ତ)ରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଆବେଦନକାରୀ ଫେକରକୁ ଉପଲବ୍ଧ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଯାହା ଫେକର ଦ୍ୱାରା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ନୀରବ ରହି ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଏହା 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦର୍ଶିତ ଅଦ୍ଭୁତ ଆଚରଣକୁ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଆଦେଶ ଟିସ୍କୋ ଏବଂ ଇଣ୍ଡ୍କୋଲ୍ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅଦାଲତରେ ତୀବ୍ର ବିରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା 2 ରୁ 7ଙ୍କ ସହ ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଡଙ୍ଗାରେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ, ଟିସ୍କୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସହାୟତାରେ

କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦେଶ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଆପେକ୍ଷିକ ଆବଶ୍ୟକତା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ଶର୍ମା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ପହଞ୍ଚିଥିବା ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟର ଫଳାଫଳକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଦେଖାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆଦେଶକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଅଦାଲତକୁ ଆହ୍ୱାନ କରି ଅପିଲ୍ କରିଥିବା ଆବେଦନକାରୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ପୁଣି ଥରେ ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଫେରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହାର ବିପରୀତ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଯେ, ଟିସ୍କୋ ମାମଲାରେ ଅକ୍ଟୋବର 1995ରେ ଏହି ଅଦାଲତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କର ଶୁଣାଣି କରି ଏହାର ରାୟ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିଥିଲେ, ଯାହାକି ନଅ ମାସ ପରେ ତା 23.7.96ରିଖରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜେ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ଆକଳନ ବିଷୟରେ ବିବାଦ ଉଠାଇବାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଭାବିଥିଲେ, ଯାହା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର 1995 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 17 ତାରିଖରେ ଏହାର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ମୂଳ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ 16.12.96ରେ ଓଜେସି 1474 /96 ଦାଖଲ କରିବା ପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଓ.ଜେ.ସି ସଂଖ୍ୟା 1474 /96ରେ ଉପୃର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବା 1995 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 17 ତାରିଖର ଆଦେଶକୁ ସଂରକ୍ଷଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ପାଇବା ପାଇଁ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଅନ୍ତତଃ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାରେ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନଥିଲା । ଯଦି ଏହା କରାଯାଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ଏହି ଅଦାଲତ ଶେଷରେ 23.7.96 ତାରିଖ ଉପରେ ରାୟ ଶୁଣାଇବା ସମୟରେ ସେହି ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିଥାଆନ୍ତେ କିମ୍ବା ଉକ୍ତ ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥାଆନ୍ତେ ।ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜର ଦାବି କରିବା ଭବିଷ୍ୟତର ବିଚାର ପାଇଁ ଖୋଲା ରଖିଥାଆନ୍ତେ କିମ୍ବା ଏହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ନିଷିଦ୍ଧ କରିଥାଆନ୍ତେ । ଆବେଦନକାରୀ, ସ୍ପଷ୍ଟ କାରଣ ପାଇଁ, ସେହି ବିପଦ ନେବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ନଥିଲେ ଏବଂ ଅନିଶ୍ଚିତିତ , ଏହାର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଓ.ଜେ.ସି ସଂଖ୍ୟା 1474/96 କୁ ସ୍ଥଗିତ ରହିବା ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଅଦାଲତକୁ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ମଧ୍ୟ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ପୁନର୍ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦାଖଲ କରି ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ, ଯେଉଁଠାରେ ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା, ବିଚାରର ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ସଠିକ୍ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହାର ବର୍ତ୍ତମାନର ବିବାଦକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିବା ପାଇଁ ଏହି ଅଦାଲତରୁ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ପାଇ

ପାରିଥାନ୍ତେ । ଏପରିକି ସେହି ପ୍ରୟାସ ସମ୍ଭବତଃ କରାଯାଇ ନଥିଲା କାରଣ ଆବେଦନକାରୀ ଏପରି ବିପଦ ନେବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲେ । ଯଦି ଏହାର ସମୀକ୍ଷା ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା, ତେବେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହାର ବିଚାରାଧୀନ ଆବେଦନ 17 ଅଗଷ୍ଟ,1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ସମାନ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଅକ୍ଷମ ହୋଇଥାଆନ୍ତା । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦକ୍ଷେପରେ, ଆବେଦନକାରୀ, ତାଙ୍କୁ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜଣାଥିବା କାରଣ ପାଇଁ, ତା 23.7.96 ରିଖର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପୂର୍ବରୁ ଏବଂ ଏପରିକି ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ବିବାଦକୁ ଏହି ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଇବା ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଭାବିନଥିଲେ । ତେଣୁ, ଏହି ଉପସଂହାରରୁ ଅନ୍ୟ ନିସ୍ତାରଣ ନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଜାଣିଶୁଣି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ତାରିଖର ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଛାଡ଼ିଦେଲେ, କାରଣ ଏହା କ୍ରୋମ୍ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆକଳନ କରିବା ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଥିଲା ।

ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଆମେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 6 ପାଇଁ ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଚିଦାମ୍ବରମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା । *ହାଉସ ଅଫ୍ ସ୍ପ୍ରିଙ୍ଗ୍ ଗାର୍ଡେନ୍ ଲିମିଟେଡ୍‌ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ୱେଟ୍ ଏବଂଅନ୍ୟମାନେ* (1990) 2ଙ୍କ ମାମଲାରେ ଅଲ୍ ଇଂଲଣ୍ଡ ରିପୋର୍ଟସ୍, 990, ଇଂଲଣ୍ଡର ଅପିଲକାରୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିବନ୍ଧନର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା ଯାହା ଇଂରାଜୀ ଅଦାଲତରେ ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ସମସ୍ତ ସହ-ବାଦୀଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହେବ । ସେହି ମାମଲାରେ ଇଂରାଜୀ ଅଦାଲତରେ ବାଦୀ ପୂର୍ବରୁ ଆଇରିସ ଅଦାଲତରୁ ସମସ୍ତ ତିନି ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ଅର୍ଥ ଡିକ୍ରି ହାସଲ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଡିକ୍ରିକୁ ଆୟର୍ଲାଣ୍ଡରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଏବଂ 2 ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହା ଜାଲିଆତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଆଇରିସ ଅଦାଲତରେ ଉକ୍ତ ଦ୍ୱିତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ, ତୃତୀୟ ପ୍ରତିବାଦୀ, ମିଷ୍ଟର ମ୍ୟାକଲିଓଡ ଏକ ପକ୍ଷ ନଥିଲେ, ଯଦିଓ ଅନ୍ୟ ଦୁଇ ପ୍ରତିବାଦୀ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ସମାନ ଥିଲା ଯେଉଁମାନେ ଜାଲିଆତି ଆଧାରରେ ସେମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାରେ ଆଇରିସ ଅଦାଲତର ଡିକ୍ରୀକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଶେଷରେ ଆଇରିସ ଅଦାଲତରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ, ବାଦୀ ଆର୍. ଏସ୍. ସି. ଆଦେଶ 14 ଅନୁଯାୟୀ ଇଂରାଜୀ ଅଦାଲତରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା

ତିନିଜଣ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସାଧାରଣ ଆଇନର ଋଣ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ଆଇରିସ ଅଦାଲତଙ୍କ ରାୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇଥିଲା । ଇଂଲଣ୍ଡର ଅଦାଲତରେ ଏହି ମାମଲାରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 3,ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମାକ୍ଲେଡ୍ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ, ଆଇରଲାଣ୍ଡ ଅଦାଲତର ପୂର୍ବ ରାୟ, ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଜାଲିଆତି ଅଭିଯୋଗକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନୁହେଁ କାରଣ ସେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଜାଲିଆତି ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଆୟର୍ଲାଣ୍ଡରେ ହୋଇଥିବା ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ବିବନ୍ଧନ ଆଧାରରେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମ୍ୟାକଲିଓଡଙ୍କ ପାଇଁ ଏପରି ଏକ ଆବେଦନ ଉପଲବ୍ଧ ନାହିଁ । ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେତେବେଳେ ସାଧାରଣ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ ବିଦେଶୀ ନ୍ୟାୟପାଳିକାରେ ଏକ ପୃଥକ, ଦ୍ୱିତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏକ ରାୟର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ଏକ ବିଦେଶୀ ରାୟକୁ ଜାଲିଆତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଉପରେ ରୋକ ଲଗାଯାଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଏକ ପ୍ରତିବାଦୀ ଯିଏ ଦ୍ୱିତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପକ୍ଷ ହୋଇନଥିଲେ, ତଥାପି, ତାଙ୍କ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱାର୍ଥର ନିଜତ୍ୱ ହେତୁ, ଯଦି ସେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ଅବଗତ ହୋଇଥାନ୍ତେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହେବାର ଅଧିକାର ପାଇଥାନ୍ତେ, କିନ୍ତୁ ବିନା କାରଣରେ ଏପରି ସଂଯୋଗ ପାଇଁ ଆବେଦନ ନକରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥାନ୍ତେ, ତେବେ ଏହି ବିବନ୍ଧନ ଦ୍ୱାରା ବାନ୍ଧି ହୋଇଥାନ୍ତେ । ତଦନୁସାରେ, ତୃତୀୟ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କୁ ସହଯୋଗ କରିଥିବା ବିବନ୍ଧନ ବିଷୟରେ ଅବଗତ ଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆୟର୍ଲାଣ୍ଡୀୟ ଦାବିର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବାନ୍ଧି ହୋଇଥିଲେ ଯେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ରାୟକୁ ଜାଲିଆତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇନଥିଲା । ଅପିଲ୍ ଅଦାଲତ, ଷ୍ଟୁଆର୍ଟ-ସ୍ମିଥ୍, ଏଲ୍.ଜେ.ଙ୍କ ଉକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ସହିତ ସହମତ ହୋଇ ମ୍ୟାକ୍କୋୱାନ୍, ଏଲ୍. ଜେ., ନିମ୍ନଲିଖିତ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି:

> " ମୋ ରାୟ, ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମ୍ୟାକଲିଓଡଙ୍କ ପ୍ରତିରକ୍ଷାର ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦର ଶବ୍ଦାବଳୀ କହିବା ସହିତ ସମାନ ଥିଲା:'ଆଇରିସ ଅଦାଲତମାନଙ୍କୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ଯେ ଏହି ରାୟ ଜାଲିଆତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ, ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାୟ ଦେଇ ନାହାଁନ୍ତି, ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ ।'ସେହି ଧାରାକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମ୍ୟାକଲିଓଡ୍, ମୁଁ ବିବେଚନା କରେ, କେବଳ ସ୍ୱୀକାର କରିନଥିଲେ, ବରଂ ଆଇରିସ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କୁ ସକରାତ୍ମକ ଭାବରେ ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ସେ ଏକ ପକ୍ଷ ନଥିଲେ । ଏହା ଏକ ବହୁତ ଚତୁର କୌଶଳ ଥିଲା । ଯଦି ନ୍ୟାୟାଧୀଶ କୋଷ୍ଟେଲୋଙ୍କ ରାୟକୁ ୱେଟ୍ସଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବାତିଲ କରିବା ରଖାଯାଏ, ତେବେ

ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉପକୃତ ହୋଇପାରନ୍ତି କାରଣ ବ୍ୟବହାରିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହା ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ କଦାପି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଯଦି ୱେଟ୍ସ ସେମାନଙ୍କ ଆଇରିସ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ସେ ପ୍ରକୃତରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହା କରିଛନ୍ତି ତାହା କରିପାରିବେ, ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ସେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦ୍ୱାରା ବାଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି କାରଣ ସେ ଏହାର ପକ୍ଷ ନଥିଲେ, ଏବଂ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଠକେଇ ଅଭିଯୋଗ ଆଣିବା ପାଇଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅବସର ପାଇଥିଲେ ।”

ଉପରୋକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣଗୁଡିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀ ଦୁର୍ବଳ ସ୍ଥିତିରେ ଅଛନ୍ତି । ଇଂଲଣ୍ଡର ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ମ୍ୟାକଲିଓଡ୍ ଦ୍ୱିତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆଇରିସ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ପକ୍ଷ ନଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ଅନ୍ୟ ସହ-ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ କି ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଟିସ୍କୋଙ୍କ ଆବେଦନରେ ଏକ ପକ୍ଷ ଉତ୍ତରଦାତା ଥିଲେ । ଏହା ଉତ୍ତରଦାତା 3 ରୁ 7 ଙ୍କ ସହିତ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଅନୁକୂଳ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇବାର ଏକ ସୁଚିନ୍ତିତ ସୁଯୋଗ ନେଇଥିଲା ଏବଂ ଟିସ୍କୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲା କିନ୍ତୁ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା 3 ରୁ 7 ଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ସମଗ୍ର ଆଦେଶ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥନ କରାଯାଇଥିଲା ।ଥରେ ଆବେଦନକାରୀ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶର ବୈଧତା ବିଷୟରେ ଏପରି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କଲେ, ଏହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସେହି ସମାନ ଆଦେଶ ବିରୋଧ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ଏହି ଅଦାଲତରୁ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ପାଇଁ ଦାୟୀ । ଏପରି ଏକ ଚତୁର କୌଶଳ ଯାହା ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାରେ ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣୀୟ ହୋଇନଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଯେପରି ଆମେ ପୂର୍ବରୁ କହିଛୁ, ଯଦିଓ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ନକରିବା ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟର ଏବଂ ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟର ବୈଷୟିକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲାଗୁ ହୋଇନପାରେ, ଅତି କମରେ ବିବନ୍ଧନ ଏବଂ ସମ୍ମତି ତଥା ଛାଡ ଆଧାରରେ, ଆବେଦନକାରୀ ବିଶେଷଜ୍ଞ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ପହଞ୍ଚିଥିବା ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ

ଉପରେ ଉପରଆଡ଼କୁ ସଂଶୋଧନ କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏହାର ଆପତ୍ତିକୁ ଛାଡିଦେଇଛନ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ପରେ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଚୁପ୍ ରହିଲା ସେତେବେଳେ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ମସିହାର କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦେଶ ଟିସ୍କୋର ଆବେଦନରେ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ହେଲା ।

ଯଦିଓ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଭିଯୋଗକୁ ବିବନ୍ଧନ, ଛାଡ଼ ଏବଂ ସମ୍ମତି ଆଧାରରେ ବାରଣ କରାଯାଇଛି, ତଥାପି ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ବିଳମ୍ବ ଏବଂ ତ୍ରୁଟି ଦ୍ୱାରା ବାରଣ କରାଯାଇଛି, କାରଣ ଆବେଦନକାରୀ ଠିକ୍ କିମ୍ବା ଭୁଲ ଭାବରେ କିନ୍ତୁ ତୁରନ୍ତ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ ବରଂ ତିନୋଟି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦ୍ୱାରା ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ, ଯାହାର ପ୍ରଥମଟି 16 ଫେବୃଆରୀ, 1996 ରେ OJC 1474/96 ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଥରେ ଉପରୋକ୍ତ ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ, ଶ୍ରୀ ନରିମାନଙ୍କ ବିକଳ୍ପ ଆବେଦନ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦାବି କରିବା ଅପରିପକ୍ୱ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଏ, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବିଫଳ ହୁଏ ।

ତେଣୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ତୃତୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ, ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସକରାତ୍ମକ ଉତ୍ତର ଦିଆଯାଇଛି ।

ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 4:

ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଟିସ୍କୋ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଂଶକୁ ବାଦ ଦେଇ ସମଗ୍ର 855 ହେକ୍ଟର ଜମିକୁ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ 3ରୁ 7 ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଦେବାକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 1995 ଅଗଷ୍ଟ 15 ତାରିଖର ଆଦେଶ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ସୁପାରିଶ କରାଯାଇଥିଲା । ତେବେ, 1997 ମସିହା ଜୁନ୍ 29 ତାରିଖରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ତାଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଅନୁଯାୟୀ, ରାଜ୍ୟ ଭିତରେ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିବା ବନ୍ଧୁଆ ଉପଭୋକ୍ତାଙ୍କ ସମେତ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ବିଚାର ପାଇଁ 855.476 ହେକ୍ଟରର ଉପଲବ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ରର 50 ପ୍ରତିଶତ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖାଯିବ ଏବଂ ପ୍ରଥମତଃ, ଅବଶିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ରର 50 ପ୍ରତିଶତକୁ ଚାରି ପକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ବଣ୍ଟନ କରିବା ଲାଗି ଅନୁଦାନ ଦେବାକୁ ସୁପାରିସ କରିଥିଲେ, ଯଥା, 'ମେସର୍ସ ଆଇ. ଏମ୍. ଏଫ୍. ଏ./ଆଇ. ସି. ସି. ଏଲ୍.', 'ମେସର୍ସ ଇସ୍ପାତ୍ ଆଲୟସ୍ ଲିମିଟେଡ୍' ଏବଂ 'ମେସର୍ସ ଜିନ୍ଦଲ ଷ୍ଟ୍ରିପ୍ସ' ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ମଧ୍ୟ । ସେହି ଚାରି ପକ୍ଷଙ୍କୁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରର 50% ପରିମାଣ ଉପଲବ୍ଧ କରାଯିବାର

ଥିଲା,ଯେଉଁ ଚାରି ପକ୍ଷଙ୍କ ମାମଲା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୁପାରିଶ କରାଯାଇଥିଲା । ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଟକାଇ ରଖାଯାଇଥିବା 50 ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଅବଶିଷ୍ଟ ଦାବିଦାରଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆକଳନ କରିବା ସମୟରେ, ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରି ଉପରୋକ୍ତ ଚାରୋଟି ପକ୍ଷର ଅଧିକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମଧ୍ୟ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଇପାରେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ତୁରନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଯେ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟ ଅନୁମୋଦନ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଟିସ୍କୋ ମାମଲା (ଉପରୋକ୍ତ)ରେ, ରାଜ୍ୟ ସରକାର ନିଜ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ 29 ଜୁନ୍, 1997 ରେ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଉପରୋକ୍ତ ଚାରି ପକ୍ଷଙ୍କ ଦାବିକୁ 50 ପ୍ରତିଶତ ହ୍ରାସ କରିଥିଲେ । ଏହା ଟିପ୍ପଣୀ କରିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ କିମ୍ବା ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା 3 ରୁ 7 ଜଣ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ ଆପତ୍ତି କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଭାବିନାହାନ୍ତି, ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା 855.476 ହେକ୍ଟରର ଉପଲବ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ରରୁ ଆବଣ୍ଟନ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଦାବିକୁ 50 ପ୍ରତିଶତ ହ୍ରାସ କରିଛି । ବିବାଦୀୟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ ଉତ୍ତରଦାତା 3 ଓ 4 ଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଶାନ୍ତି ଭୂଷଣ ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ ଉତ୍ତରଦାତା 5 ରୁ 7ଙ୍କ ଅନ୍ୟ ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲମାନେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଆବଣ୍ଟନ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ଦାବିରେ 50% ହ୍ରାସକୁ କେବଳ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପାଇଁ ଆପତ୍ତି କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯେ ନାହିଁ ମାମୁଁ ଠାରୁ କଣା ମାମୁଁ ଭଲ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଯେ, ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ନରିମନ ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ 50 ପ୍ରତିଶତ ହ୍ରାସ କରିବା ପାଇଁ 29 ଜୁନ, 1997ର ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରିନଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା, ଯଥା, ଏହାର କ୍ରୋମ ଧାତୁର ଆବଶ୍ୟକତା ଆକଳନ କରାଯାଇଥିବା ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ, 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଏବଂ 29 ଜୁନ୍, 1997 ରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଦେଶ ଆଇନସଂଗତ ଏବଂ ବୈଧ ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ବନ୍ଧୁଆ ଉପଭୋକ୍ତାଙ୍କ ସମେତ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ଦାବିର ବିଚାର ପାଇଁ 855.476 ହେକ୍ଟରର 50 ପ୍ରତିଶତ ହ୍ରାସ କରିବା କିମ୍ବା ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା ଦିଗ ଉପରେ 29 ଜୁନ୍, 1997 ର ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ କୌଣସି ବିକଳ୍ପ ଆପତ୍ତି କିମ୍ବା ଗୁରୁତ୍ୱ ପକାଯାଇ ନଥିଲା ।

ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ ଦେଖାଯାଇଥିଲା, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆକଳନ କରିବା ବିଷୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଏହି ଆପତ୍ତି ବଜାୟ ରଖିବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ କହିବୁ ଯେ, ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ 29 ଜୁନ, 1997ର ଆଦେଶ, ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆକଳନ କରାଯାଇଥିବା ଆବଶ୍ୟକତାକୁ 50 ପ୍ରତିଶତ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ 855.476 ହେକ୍ଟର ଜମିର ଅବଶିଷ୍ଟ 50 ପ୍ରତିଶତକୁ ବନ୍ଧୁଆ ଉପଭୋକ୍ତାଙ୍କ ସମେତ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ଦାବିଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର ପାଇଁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ 3 ରୁ 7 ଜଣ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦାବିଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେମାନଙ୍କର ଅବଶିଷ୍ଟ 50 ପ୍ରତିଶତ ଆକଳନ କରାଯାଇଥିବା ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ ଉତ୍ତରଦାତା 3 ରୁ 7 ଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ରହିବ । ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ମଧ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ତା17.08.1995 ରିଖର ଆଦେଶ ସହିତ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ଅଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ 3 ରୁ 7 ଜଣ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ସକାରାତ୍ମକ ବୋଲି ଧରାଯାଏ । ପ୍ରସଙ୍ଗ 4 ଉପରେ ଆମର ଉପରୋକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, 1999ର ମଧ୍ୟକ୍ଷେପକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1 ରେ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଦେଶାଇଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ବିଚାର ପାଇଁ ଟିକ୍ଷି ନାହିଁ । ଉକ୍ତ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଆବେଦନ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ନିଷ୍ପାଦିତ ହେବ ।

ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 5:

ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 3 ଉପରେ ଆମର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 136 ଅନୁଯାୟୀ ଆମର ହସ୍ତକ୍ଷେପ ପାଇଁ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ମାମଲା ନୁହେଁ । ଯଦିଓ ଆବେଦନକାରୀ ଏହା ଦର୍ଶାଇବାରେ ସଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ ବିଶେଷଜ୍ଞ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆକଳନ କରିବାରେ ହୋଇଥିବା ତ୍ରୁଟିକୁ ନେଇ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗକୁ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ କିମ୍ବା ଗଠନମୂଳକ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ଅଟକାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଏହାର 17 ଅଗଷ୍ଟ 1995ର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଛନ୍ତି ମାମଲାର ନୂତନ ନିଷ୍ପତି ଲାଗି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ପୁନଃପ୍ରେରଣ କୌଣସି ଫଳପ୍ରଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧିତ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ସରଳ କାରଣ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜ ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଅଦାଲତରୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ନୂତନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାରେ ନିଜକୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 3 ଉପରେ ଆମର ଅନୁସନ୍ଧାନର ଫଳାଫଳ ଉପରେ, ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 5 କୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନକାରାତ୍ମକ ଉତ୍ତର ଦିଆଯାଇଛି ।

ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 6:

ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 3,4 ଏବଂ 5 ଉପରେ ଆମର ନିର୍ଣ୍ଣୟର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ, ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଫଳାଫଳ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ଆବେଦନ ବିଫଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ଖାରଜ ହୋଇଯିବ ।ତଥାପି, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ଯେ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ 29 ଜୁନ୍, 1997 ରେ ଏହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଅବଶିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ ଯଥାଶୀଘ୍ର କରିବ ଏବଂ ଏହା ଦେଖିବ ଯେ 6.11.1998 ରେ ଗଠିତ ଶ୍ରୀ ଜଗଦୀଶ ପ୍ରସାଦ ଦାଶ କମିଟି 1261.476 ହେକ୍ଟରରୁ 436.295 ହେକ୍ଟରର ଅବଶିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରିବ, ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ 29 ଜୁନ୍, 1997 ରେ ଏହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ 1261.476 ହେକ୍ଟରରୁ 419.18 ହେକ୍ଟର ସଂରକ୍ଷିତ ଅଞ୍ଚଳରେ କ୍ରୋମାଇଟ୍ ଖନନ ପାଇଁ ଚାରି ପକ୍ଷଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ 3 ରୁ 7 ଉତ୍ତରଦାତା ଜୟପୁର ଜିଲ୍ଲାର ସୁକିନ୍ଦା ଉପତ୍ୟକାରେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରି ।

ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ 29 ଜୁନ୍, 1997 ରେ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ 3 ରୁ 7 ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ 50 ପ୍ରତିଶତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖଣି ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଅନୁଦାନ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ରହିବ । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ ଜଗଦୀଶ ପ୍ରସାଦ ଦାଶ କମିଟିର ରିପୋର୍ଟ ଆଧାରରେ ଓଡିଶା ସରକାର ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ 3ରୁ 7 ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ଅନୁମତି ଆବେଦନ ପତ୍ର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଆଂଶିକ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କ ଅବଶିଷ୍ଟ 50 ପ୍ରତିଶତ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ 17 ଅଗଷ୍ଟ, 1995ର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ସଂଶୋଧନ କରାଯିବ ।

ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଏସ୍. ଏମ୍. ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ସ୍ୱିଡିଲ୍ ନାୟକ,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।